

ΤΡΑΓΟΥΔΑΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ

Ο αγώνας των μεταναστ(ρι)ών στον Ελαιώνα
ενάντια στο σύγχρονο σύστημα των στρατοπέδων συγκέντρωσης

Solidarity with migrants

"Μη βλέπετε που τραγουδάμε, δεν αστειευόμαστε, ούτε το κάνουμε από ευχαρίστηση.

Τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Εμείς τραγουδάμε, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να ζήσουμε"

N., συγκέντρωση διαρκείας στην πύλη του Ελαιώνα

για το μπλοκάρισμα της εκκένωσης, 22-06-2022

«Ο Ελαιώνας είναι ένα σύμβολο της εποχής της κρίσης»

Νότης Μηταράκης, Υπ. Μετανάστευσης και Ασύλου,

τελετή παραλαβής του camp του Ελαιώνα στον Δήμο Αθηναίων, 12-02-22

«Σήμερα είναι μία ξεχωριστή ημέρα για την Αθήνα και ολόκληρη την Αττική, όχι μόνο γιατί μία τεράστια περιοχή, σχεδόν 10.000 στρεμμάτων, αποδίδεται στους κατοίκους της για να αρχίσει μία διπλή ανάπλαση που ταυτόχρονα θα αναβαθμίσει τη ζωή στο κέντρο της πρωτεύουσας, αλλά γιατί και εδώ στον Βοτανικό συναντώνται τα χειροπιαστά αποτελέσματα δύο πολιτικών που εκτυλίσσονται παράλληλα: των σωστών επιλογών της πολιτείας στο μεταναστευτικό και του τολμηρού σχεδιασμού για μία καλύτερη καθημερινότητα στην πρωτεύουσα»¹

Κυριάκος Μητσοτάκης, Πρωθυπουργός της Ελλάδας,

τελετή παραλαβής του camp του Ελαιώνα στον Δήμο Αθηναίων, 12-12-2022

"Η πολιτική είναι μια σχέση δύναμης. Από αύριο ο αγώνας μας εισέρχεται στο πεδίο της πολιτικής. Τώρα είναι που τα πολιτικά κόμματα θα παίξουν το δικό τους παιχνίδι, για τους δικούς τους σκοπούς και για τα δικά τους συμφέροντα. Όμως εμείς πρέπει να θυμόμαστε ότι η πολιτική είναι μια σχέση δύναμης. Η ελληνική κοινωνία είναι χωρισμένη σε δυνάμεις που συγκρούονται, πολλοί δεν στηρίζουν τον αγώνα μας, ή είναι απέναντί μας. Πρέπει να ανοίξουμε νέα κοινωνικά πεδία αγώνα, ώστε να αποκτήσουμε περισσότερη δύναμη. Οι Έλληνες που είναι εδώ θα πρέπει να συμβάλλουν ώστε να συνδέσουν τον αγώνα μας με άλλους κοινωνικούς αγώνες που γίνονται αυτή τη στιγμή, αλλά και να διεθνοποιήσουν τον αγώνα μας, ώστε να φτάσει μέχρι το επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να της ασκήσει πίεση. Μόνο αν συνεχίσουμε με αυτό το τρόπο, μπορούμε να κερδίσουμε".

S., συνέλευση στην πύλη του camp του Ελαιώνα, 26-12-2022

¹ <https://www.kathimerini.gr/society/562182100/i-domi-toy-elaiona-episimos-sta-cheria-toy-dimoy-athinaion/>

Το camp του Ελαιώνα υπήρξε μία από τις πρώτες «δομές υποδοχής», και εξ αρχής στη δημιουργία του, όπως συνέβη συνολικά για το σύστημα των προσφυγικών camps, συμμετείχε ο ελληνικός στρατός και το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, ως υπεύθυνο συνυλοποίησης μαζί με την Ευρωπαϊκή Ένωση, που ακολούθησε, σύμφωνα με τα γραπτά της, τη «προσέγγιση hot spot» στην Ελλάδα και την Ιταλία.²

Ο ελληνικός στρατός αποσύρθηκε σχετικά πρόσφατα από την παροχή υπηρεσιών στα camps, και συγκεκριμένα από τις 31 Δεκεμβρίου του 2021, όταν έκρινε ότι είχε ολοκληρώσει το έργο «διαχείρισης της ανθρωπιστικής κρίσης».³

Το γεγονός αυτό έρχεται να μας θυμίσει την ένταξη των camps σε ένα ευρύτερο αποικιοκρατικού τύπου σύστημα στρατοπέδων συγκέντρωσης, ένα σύστημα που περιλάμβανε λιγότερο ή περισσότερο κλειστά/ανοιχτά camps και κέντρα κράτησης, στα μετόπισθεντου κοινωνικού πολέμου στη Μέση Ανατολή και την Αφρική. Αποτέλεσε ιστορική συνέχεια και ασυνέχεια των ευρωπαϊκών στρατοπέδων συγκέντρωσης που δημιούργησαν φιλελεύθεροι και σοσιαλδημοκράτες στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου, και που προηγήθηκαν κατά πολύ των φασιστικών και ναζιστικών στρατοπέδων εξολόθρευσης. Αποτέλεσε, επιπλέον, ιστορική συνέχεια και ασυνέχεια των στρατοπέδων συγκέντρωσης μέσα στην ελληνική ιστορία. Αποτέλεσε, τέλος, μια κορυφαία στιγμή του ευρύτερου κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται το ελληνικό κράτος κατά των φτωχότερων και πιο καταπιεσμένων πληθυσμών, ντόπιων και μεταναστευτικών.

Ο αγώνας των μεταναστριών του Ελαιώνα ήταν αναμφισβήτητα ο μεγαλύτερος σε διάρκεια αγώνας σε camp προσφύγων μετά το 2015 στην περιοχή μέσα στην και γύρω από την Αθήνα, και ένας από τους μεγαλύτερους μεταναστών/στριών στην Ελλάδα, στο έδαφος, βέβαια, του καθημερινού και συνεχούς αγώνα των μεταναστριών. Μαζί με τον αγώνα στη πλατεία Βικτώριας το 2020, ο αγώνας αυτός σηματοδοτεί τη κορύφωση και το κλείσιμο ενός κύκλου του αγώνα των μεταναστριών ενάντια στο ρατσιστικό πόλεμο του ελληνικού κράτους και της ευρωπαϊκής ένωσης, που διεξάγεται όχι μόνο στα σύνορα ή στα νησιά, αλλά στο κέντρο της πόλης,

2 https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/europe-an-agenda-migration/background-information/docs/2_hotspots_el.pdf

3 <https://www.naftemporiki.gr/politics/1282063/apebloki-ton-enoplou-dynameon-apo-ti-diacheirisi-tou-metanasteflikou-2/>

δίπλα μας, εκεί όπου τα τελευταία χρόνια φτιάχτηκε ένα μεταβατικό σύστημα «υποδοχής» και «ενσωμάτωσης», μια «ανθρωπιστική στιγμή» ενός ευρύτερου συστήματος ρατσιστικού αποκλεισμού και εκμετάλλευσης. Από τα σύνορα, τα νησιά και camp έξω από την Αθήνα, στη πλατεία Βικτώριας, το camp του Ελαιώνα, στεγαστικά προγράμματα ή άλλα camps γύρω από την Αθήνα, σε μια διαδικασία μεταναστευτικού αγώνα είτε για την επιβίωση και «ένταξη», είτε για τη φυγή σε άλλη χώρα, περνώντας από την Ελλάδα.

Ο αγώνας των μεταναστών/στριών του Ελαιώνα είχε ως επίκεντρο την αντίσταση στην εξαναγκαστική μεταφορά τους από το camp του Ελαιώνα σε άλλα camp, έξω από το κέντρο της Αθήνας ή, πιο συχνά, έξω από την Αθήνα. Τα camp αυτά ήταν στο Σχιστό, στη Ριτσώνα, στη Μαλακάσα, στην Κόρινθο, κ.α. Ο αγώνας ήταν πολύμηνος, και μπορούμε να τον οριοθετήσουμε χρονικά από τις 21 Ιουνίου μέχρι τις 12 Δεκεμβρίου του 2022, με κορύφωσή του το διάστημα Ιουνίου-Σεπτεμβρίου. Το κλείσιμο του camp του Ελαιώνα οργανώθηκε από το ελληνικό Κράτος, την κυβέρνηση της Ν.Δ, το Υπουργείο Μετανάστευσης, τη Δημοτική Αρχή Αθηνών, και τη διοίκηση του camp του Ελαιώνα. Στόχος του ελληνικού κράτους είναι ο «εξευγενισμός» της περιοχής, με τη διακηρυγμένη «διπλή ανάπλαση» Ελαιώνα-Βοτανικού, που θα περιλαμβάνει το χτίσιμο ποδοσφαιρικού γηπέδου του Παναθηναϊκού και μεγάλων εμπορικών καταστημάτων. Επιπλέον, η εκκένωση του Ελαιώνα εντάσσεται στην κεντρική πολιτική του ελληνικού κράτους που συνοψίζεται στον εκτοπισμό των μεταναστ(ρι)ών από την πόλη και την εξώθηση και συγκέντρωση τους σε στρατόπεδα στον αγροτικό χώρο με μόνες οδικές συνδέσεις βιομηχανίες και εργοστάσια αποτελεί στρατηγική για την μετατροπή των μεταναστ(ρι)ών σε υποδουλωμένο εργατικό δυναμικό για τον ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο.

Η περιοχή του Ελαιώνα βρίσκεται σε ένα νευραλγικό σημείο, κοντά στο μετρό Ελαιώνα, το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο που βρίσκεται στην Ιερά Οδό, και την πλατεία Ομόνοιας, ενώ ταυτόχρονα συνδέεται οδικά με την περιοχή του Πειραιά, όπου βρίσκεται το μεγαλύτερο λιμάνι της νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Για αυτό στην περιοχή δίπλα από το camp του Ελαιώνα δραστηριοποιούνται πολλές μεταφορικές επιχειρήσεις. Πέρα από το camp των μεταναστριών και τις επιχειρήσεις αυτές, στην περιοχή ζουν και Ρομά, κάποιοι/ες ρακοσυλλέκτες (μαζί με

άλλες εθνικότητες πχ Πακιστανούς), ενώ γίνεται και το Παζάρι των Ρακοσυλλεκτών, που οργανώνεται από τα Ρομά.

Σε αυτή τη γειτονιά, η απόφαση του ελληνικού Κράτους να εκκενώσει το camp του Ελαιώνα, βρήκε απέναντι την αντίσταση των μεταναστριών. «Όχι γιατί το camp του Ελαιώνα είναι καλό», όπως μας είπαν, «αλλά γιατί βρίσκεται κοντά στο κέντρο της Αθήνας». Ο αγώνας ενάντια στην εκκένωση του camp του Ελαιώνα ήταν αγώνας ενάντια στον εκτοπισμό των μεταναστριών από το κέντρο της πόλης και τη πρόσβαση στο μετρό, σε χώρους εργασίας όπου ήδη εργάζονταν, σε νοσοκομεία, σε σχολεία για τα παιδιά. Δεν ήταν αγώνας για την «υπεράσπιση ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης», όπως διάφοροι χώροι λανθασμένα ανέγνωσαν, χωρίς επαφή με τις μετανάστριες, αλλά αγώνας ενάντια στην υλική ικανότητα του ελληνικού κράτους να επιβάλλει εξαναγκαστικό εκτοπισμό μεταναστ(ρι)ών και να τους ανακατανέμει σε περιοχές και στρατόπεδα συγκέντρωσης ανάλογα με την εκάστοτε τακτική και στρατηγική του στον πόλεμο κατά μεταναστριών και την εκμετάλλευσή τους.

Ο αγώνας αυτός των μεταναστριών ήταν επομένως αγώνας ενάντια στην ουσία της πραγματικής λειτουργίας των στρατοπέδων συγκέντρωσης, ενάντια στον ρατσιστικό-ταξικό «εξευγενισμό» της πόλης, δηλαδή την «εκκαθάρισή της» από φτωχούς/ες μετανάστριες με σκοπό τις επενδύσεις, την κερδοφορία, τον τουρισμό, κ.ο.κ. Άλλωστε, το ίδιο καλοκαίρι του 2022 το ελληνικό Κράτος προώθησε, παράλληλα με την εκκένωση του camp του Ελαιώνα, την κρατική επιβολή του «εξευγενισμού» στα Εξάρχεια: με την στρατοπέδευση αστυνομικών δυνάμεων οι οποίες φρουρούν εργοτάξιο μέσα στο Λόφο του Στρέφη και την καταστροφή της Πλατείας Εξαρχείων και την επιβολή έργων φρουρούμενων από συνεχείς αστυνομικές δυνάμεις για την μετατροπή της σε σταθμό του Αττικό Μετρό.

Το βασικό επιχείρημα του ελληνικού Κράτους ήταν πως επρόκειτο για «εθελοντικές μεταφορές». Ενώ οι άνθρωποι χωρίς χαρτιά ήταν νομικά έκθετοι, οι αιτούντες/αιτούσες άσυλο δεν μπορούσαν εύκολα να μετακινηθούν βίαια σε άλλο camp. Για αυτό έπρεπε να επιδιωχθεί πρώτα η σύμφωνη γνώμη τους, μέσα, φυσικά, από εκβιασμούς. Αυτοί περιλάμβαναν «νομικές» απειλές χωρίς καμία υπόσταση, ψέμματα της διοικήτρια Μαρία-Δήμητρα Νιούτσικου και παραπλάνηση τους σχετικά με την απουσία δικαιώματων τους, κλείσιμο των κοινωνικών υπηρεσιών του

camp ώστε να δημιουργηθεί ένα ασφυκτικό περιβάλλον, στοχευμένες αστυνομικές συλλήψεις και απαγωγές, αστυνομικές απειλές και τραμπουκισμούς καθημερινά, και μια πολιτική «διαιρει και βασίλευε» της Διοίκησης που εκμεταλλευόταν τα διαφορετικά νομικά status των με χαρτιά και χωρίς χαρτιά, και τις διαφορές μεταξύ των μεταναστευτικών κοινοτήτων, ώστε να προκαλέσει ανταγωνισμούς ή να βαθύνει τις διαφορές συμφερόντων, δίνοντας, για παράδειγμα, προσωρινές ανανεώσεις καρτών ασύλου σε άτομα από κάποιες κοινότητες και όχι από άλλες.

Ωστόσο, παρά τη κρατική καταστολή και τις τακτικές διακυβέρνησης και διαιρεσης, ο μεταναστευτικός πληθυσμός του camp διατήρησε έναν υψηλό βαθμό αλληλεγγύης ανάμεσα στους/στις αιτούσες άσυλο και στους/στις έχοντας απορριπτικές ασύλου ή κανένα χαρτί, στους εγγεγραμμένους και μη εγγεγραμμένους στο camp, και μεταξύ των κοινοτήτων. Μάλιστα, όσα άτομα είχαν κάποιο χαρτί, λειτούργησαν συχνά ως ασπίδα προστασίας για τους/τις άλλες που έμεναν παράτυπα μέσα στα containers του camp.

Πυρήνας του αγώνα ήταν ένα υποσύνολο αγωνιζόμενων μεταναστών/στριών, που είχαν στη πρώτη γραμμή τους γυναίκες από το Κονγκό και το Αφγανιστάν, μεταξύ των οποίων και έγγυες γυναίκες. Αυτές είχαν, επιπλέον, ένα παραπάνω κίνητρο να αντισταθούν. Δεν ήθελαν να γεννήσουν τα παιδιά τους μακριά από την Αθήνα, αφού ήξεραν από άλλες μετανάστριες πως οι αποβολές γυναικών είναι συχνές εκεί, μακριά από την υγειονομική πρόσβαση σε νοσοκομεία. Επίσης, άλλος ένας λόγος είναι ότι οι γυναίκες μετανάστριες στη μέση του πουθενά σε κάποιο στρατόπεδο στον ελληνικό αγροτικό χώρο έρχονται αντιμέτωπες με περισσότερους κινδύνους παρενοχλήσεω και σωματικής κακοποίησης, ακόμα και από τα αφεντικά και τους επιστάτες στα εργοστάσια και χωράφια κατά την εργασία τους.

Σταδιακά το κράτος και η διοίκηση κατάφεραν, προκαλώντας όλο αυτό το κλίμα πολέμου στο camp και κόβοντας παροχές μέσα στο camp (υγειονομικές, κοινωνικές, διανομή φαγητού κλπ), να αναγκάσουν μετανάστριες να μπαίνουν στα λεωφορεία και να φεύγουν για άλλα camp, δήθεν «με τη συναίνεσή τους».

Από τον Ιούλιο του 2022 μέχρι τον Νοέμβριο σχεδόν κάθε νύχτα 02.00 οι διοίκηση του camp έφερνε λεωφορεία μπροστά στην πύλη με συνοδεία αστυνομίας και σε ένα κλίμα τρομοκρατίας και πίεσης εκμεταλλευόνταν κάθε κάτοικο που λύγιζε και δεχόταν να επιβιβαστεί και να εκτοπιστεί. Έτσι δημιουργήθηκε μια αντιπαράθεση μεταξύ μεταναστριών. Να μπλοκάρουν τα λεωφορεία, μπλοκάροντας την όλη διαδικασία, ή να τα αφήνουν για όποια ατομακαιοικογένειες «θέλουν» τελικά να μεταφερθούν αλλού; Ως αποτέλεσμα, δημιουργήθηκε μια δύσκολη κατάσταση ανάλογη με το δίλημμα, απεργία ή απεργοσπασία.

Το Κράτος επιβλήθηκε τελικά για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος ήταν πως, πέρα από την αστυνομική καταστολή, που ήταν σε τελική ανάλυση καθοριστική, τουλάχιστον ως απειλή, διέθετε ισχυρά εργαλεία δομικής βίας, δημιουργώντας ένα ασφυκτικό περιβάλλον στο camp χωρίς υγειονομικές, κοινωνικές, διατροφικές κ.α παροχές, προκαλώντας συχνά τεχνητές διακοπές ρεύματος κλπ. Ο δεύτερος λόγος ήταν πως ο αγώνας δεν κοινωνικοποιήθηκε αρκετά, όχι τόσο στον άξονα των διακοινοτικών σχέσεων μέσα στο camp, όπου υπήρχαν προβλήματα επικοινωνίας και οργάνωσης παρότι επιτεύχθηκε μια πολύμηνη πολυεθνική ενότητα των καταπιεσμένων, όσο στον άξονα των σχέσεων μεταναστριών-ντόπιων-κινήματος, σε όλες τις εκφάνσεις του (αντιρατσιστικό, φεμινιστικό, εργατικό, κινήματα ενάντια στον εξευγενισμό της πόλης, πολιτικές οργανώσεις, κ.α.). Ο αγώνας δεν κατάφερε, επιπλέον, να δημιουργήσει σταθερές συνελεύσεις διαδικασίες συναπόφασης, και κάποιες μετανάστριες πήραν το βάρος του συντονισμού του αγώνα. Όταν αυτές έφυγαν για άλλη χώρα, πήραν διαμέρισμα εκτός camp μετά από αίτημά τους, ή κατεστάλησαν, δεν υπήρχε μια επαρκής συλλογική διαδικασία να αναπληρώσει αυτό το κενό. Πρωτοστάτησαν ωστόσο πολλά άτομα που έπαιξαν λίγο πολύ συντονιστικό ρόλο και λόγω του ότι σήκωσαν αυτό το βάρος στις πλάτες τους δέχθηκαν και περισσότερη κρατική καταστολή. Ενώ υπήρξε σταδιακή κλιμάκωση και κορύφωση του αγώνα από πλευράς των αγωνιζόμενων κατοίκων δεν υπήρξε αντίστοιχη κλιμάκωση και μαζικοποίηση του κινήματος αλληλεγγύης και της στήριξης του αγώνα από το εγχώριο αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό- αντικαπιαλιστικό κίνημα.

Για την κατανόηση του μηχανισμού με τον οποίο το κράτος κατέστειλλε των αγώνα των κατοίκων του camp του Ελαιώνα, αξίζει να σταθούμε στο ότι ό,τι δεν πέτυχε με τα ΜΑΤ και τα ΟΠΚΕ στις επιχειρήσεις εισβολής το κέρδισε με τον καθημερινό πολύμηνο “σιωπηλό” πόλεμο, δηλαδή με τους σεκιουριτάδες/ούδες ρουφιάνες-ους που εργάζονταν στα φυλάκια του camp και έδειξαν υπερβάλλον ζήλο τόσο στο να δώσουν τα στοιχεία στην διοικήτρια όσων συμμετείχαν στον αγώνα, όσο και να κλειδώνουν απέξω κατοίκους τα βράδια και τις μέρες που δεν υπήρχαν συγκεντρώσεις, ή ακόμα και να συγκαλύπτουν γεγονότα που θα μπορούσαν να πυροδοτήσουν τις αντιδράσεις των μεταναστ(ρι)ών όπως έκαναν τη νύχτα του θανάτου του Waris Ali (Βλέπε παρακάτω).

Σύντομο Χρονικό του Αγώνα

Τον Αύγουστο του 2015, ανοίγει το camp του Ελαιώνα, το πρώτο επίσημα αναγνωρισμένο “κέντρο υποδοχής», σύμφωνα με το ΦΕΚ 3/5262/18-09-2015.⁴ Το 2016 είχε επίσημη χωρικότητα 2500 άτομα, η οποία επεκτάθηκε σε 3000 το 2020. Το Νοέμβριο του 2021 ο Δήμος ανακοινώνει το κλείσιμο του καμπ το Μάη του 2022.

Από την αρχή, ο ελληνικός Στρατός αναλαμβάνει να εγγυηθεί το σύστημα στρατοπέδων συγκέντρωσης, και το camp του Ελαιώνα.

Το Φλεβάρη του 2022 ξεκινούν σταδιακές "εθελοντικές μεταφορές" υπό εκβιασμούς και αστυνομικές απειλές, προς το Σχιστό, τη Ριτσώνα την Κόρινθο, που μειώνουν το πληθυσμό του camp.

Το Μάη του 2022, μιλώντας για τους επίσημα εγγεγραμμένους πρόσφυγες, 1600 άτομα. Μάλλον περισσότεροι ήταν οι μη εγγεγραμμένοι.

Στις 31 Μάρτη 2022, γίνεται διαδήλωση από πρόσφυγες με την υποστήριξη της ΚΕΕΡΦΑ ,ενάντια στο κλείσιμο του camp.

Στις 5 Απριλίου δημοσιεύεται στην Εφημερίδα των Συντακτών επιστολή από 20 συντονιστές εκπαίδευσης κείμενο εκφράζοντας την ανησυχία τους για το ζήτημα εκπαίδευσης των παιδιών προσφύγων, και τις αρνητικές συνέπειες της μετακίνησης

⁴ <https://www.scribd.com/document/461975659/%CE%9A%CE%BF%CE%B9%CE%BD%CE%AE-%CE%A5%CF%80%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%91%CF%80%CF%8C%CF%86%CE%B1%CF%83%CE%B7-3-5262-18-09-2015-%CE%A6%CE%95%CE%9A-2065-%CE%92-18-09-2015>

σε άλλα καμπ.

Στις 21 Ιουνίου γίνεται συνέλευση ντόπιων μεταναστριών και κινητοποίηση από τα χαράματα, μέχρι το επόμενο μεσημέρι, 100 περίπου ατόμων. Από συλλογικότητες, βρισκόταν εκεί το solidarity with migrants και η ΚΕΕΡΦΑ. (βλ.φωτό1)

Στις 22 Ιουνίου μπλοκάρεται για πρώτη φορά λεωφορείο μεταφοράς μεταναστριών. Το ίδιο θα επαναληφθεί και τις επόμενες μέρες, με διαρκή κινητοποίηση μεταναστών/στριών διαφορετικών κοινοτήτων, κυρίως Κονγκολέζων, Σομαλών, Ανγκολέζων, Αφγανών, Πακιστανών.

Στις 28 Ιουνίου, μια πορεία πάνω από 400 μεταναστών και αλληλέγγυων ξεκίνησε από τον camp του Ελαιώνα, μπήκε στο μετρό του Ελαιώνα, και χωρίς να κόψει κανείς/καμιά εισιτήριο, έφτασε έφτασε στο μετρό Νίκαια. Από εκεί, κινήθηκε με διαδήλωση προς το Υπουργείο Μετανάστευσης, φωνάζοντας "Tout le monde déteste la police", και "Elaionas no close", μεταξύ άλλων συνθημάτων. (βλ.φωτό1)

Στις 29 Ιουνίου, το ελληνικό κράτος αποφάσισε το κλείσιμο όλων των ενεργών υπηρεσιών και παροχών από το τέλος του μήνα, συμπεριλαμβανομένων των γραφείων του ELEA, IOM και EATA των κοινωνικών λειτουργών. Έτσι δημιουργήθηκε ένα ακόμα πιο ασφυκτικό περιβάλλον για μετανάστες και μετανάστριες, χωρίς κοινωνικές υπηρεσίες, ακόμα και χωρίς διανομή φαγητού (αυτή έκτοτε γινόταν περιστασιακά, και μόνο για έναν μικρό αριθμό δικαιούχων).

Στις 30 Ιουνίου, αποφασίστηκε από μετανάστριες το μπλοκάρισμα της εισόδου του camp από το πρωί.

Συνεχίστηκαν καθημερινές πολύμορφες κινητοποιήσεις, που μετέτρεψαν το camp του Ελαιώνα σε κέντρο αγώνα, συζήτησης, και (αραιών) συνελεύσεων.

Στις 4 Ιουλίου, στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου Αθηνών, η πρόταση που έγινε από μια διακομματική αντιπολίτευση για να μη κλείσει το camp του Ελαιώνα και να επεκταθούν οι συμβάσεις των κοινωνικών λειτουργών στο camp, καταψήφιστηκε από τη πλειοψηφία με ψήφους 18 ενάντια στη πρόταση, 16 υπέρ της, και 1 λευκό.

Στις 15 Αυγούστου, το ελληνικό Κράτος επέλεξε να κορυφώσει τη ρατσιστική επίθεση και καταστολή του, υπολογίζοντας στην απουσία αλληλεγγύης λόγω των διακοπών. Περίπου δύο εβδομάδες πριν η διοίκηση του στρατοπέδου διέδιδε ότι

τα ξημερώματα του δεκαπενταύγουστου είναι η ημερομηνία τελεσίγραφο για την εκκένωση του καμπ και κανόνιζε μαζικές μεταφορές. Συνελεύσεις μεταναστ(ρι)ών και αλληλέγγυων στήθηκαν και οργάνωσαν μια διαρκή συγκέντρωση για το μπλοκάρισμα της επικείμενης εκκένωσης από το προηγούμενο βράδυ. Οι συγκεντρωμένες-οι έκλεισαν με οδοφράγματα την κεντρική πύλη εισόδου στο στρατόπεδο, διεδικήσαν τον δρόμο και πίεσαν για την αποχώρηση των περιπολικών των μπάτσων και των λεωφορείων που είχαν καλεστεί από τη διοίκηση για τη μεταφορά των κατοίκων, φώναζαν συνθήματα εναντίων της εκκένωσης και βγάζαν λόγους στην μικροφωνική για όλη τη νύχτα και κράτησαν την κυκλοφορία κλειστή μέχρι τις 10 το πρωί. βλ. (φωτο). Με δυνατό παλμό κάτοικοι του Ελαιώνα όλων των ηλικιών και από διαφορετικές κοινότητες κράτησαν την κινητοποίηση και τις επόμενες νύχτες αποτρέποντας την έξωση τους. Στις ολονύχτιες κινητοποίησεις για το μπλοκάρισμα των αστυνομικών επιχειρήσεων συμμετείχαν και μέλη του SwM και της συνέλευσης της κοινότητας Κατειλλημένων Προσφυγικών και αλληλέγγυες ατομικότητες.

Ξημερώματα της 18ης Αυγούστου, έγινε βίαιη αστυνομική επιχείρηση. Η επιχείρηση της αστυνομίας εκείνο το βράδυ ουσιαστικά απέτυχε, υπό το βάρος και της δημοσιοποίησης των γεγονότων. Το αποτέλεσμα της επιχείρησης, παρά την κινητοποίηση μεγάλων αστυνομικών δυνάμεων, ήταν απλώς η μεταφορά 30 μεταναστών που "πείστηκαν" να μετακινηθούν σε άλλα camps, συγκεκριμένα, στο καμπ του Σχιστού που τους προτάθηκε τη δεδομένη στιγμή γιατί ήταν το συγκριτικά πιο κοντινό. Για να γίνει αυτή η μεταφορά, οι δυνάμεις καταστολής συγκρούστηκαν, με ξύλο και ρίψη χημικών, με ένα πλήθος πολλών δεκάδων μεταναστ(ρι)ών οι οποίες-οι αμύνθηκαν σθεναρά με ότι μέσο διέθεταν. (βλ.εικ 14)

Τις κατασταλτικές επιχειρήσεις "συντόνιζε", ανάμεσα στα ΟΠΚΕ και τα ΕΚΑΜ και εμφανώς περήφανη για το έργο καταστολής, η νέα διοικήτρια του camp, Μαρία - Δήμητρα Νιούτσικου, γνωστή στο παρελθόν για πολλαπλές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τους βασανισμούς μεταναστ(ρι)ών, έχοντας θητεύσει στο καμπ της Σάμου και του Σκαραμαγκά, το οποίο είχε επίσης κλείσει με ανάλογο τρόπο.

Η επίθεση των δυνάμεων καταστολής ξεκίνησε από τον εξωτερικό χώρο μπροστά από το camp, με επίκεντρο μια πύλη εισόδου-εξόδου, όπου τα ΜΑΤ και ΟΠΚΕ κλότσησαν και ποδοπάτησαν καθισμένους/καθισμένες μετανάστριες και αλληλέγγυους, που

είχαν σχηματίσει ανθρώπινη αλυσίδα. Η κεντρική πύλη διανοίχθηκε εξαιτίας της αγαστής συνεργασίας σεκιουριτάδων που βρίσκονταν στο φυλάκιο εντός του καμπ και αστυνομίας. Χρήσιμος συνεργάτης της αστυνομίας αποτέλεσε σεκιουριτάς, πρώτης τάξης ρουφιάνος ο οποίος μέχρι εκείνη την μέρα προσπαθούσε να αποσπάσει πληροφορίες για τις κινήσεις του αγώνα των μεταναστών και παρουσιαζόταν σε αυτές-ους ως φιλικός στην ιδέα να μην κλείσει το camp. Ο συγκεκριμένος έσπασε το λουκέτο που σφράγιζε την σιδερένια πύλη εισόδου και άνοιξε τον δρόμο στις δυνάμεις καταστολής να εισβάλλουν μέσα στο camp. Ακολούθησαν συγκρούσεις, πετροπόλεμος και κυνηγητό. Η πολυεθνική κοινότητα συγκροτήθηκε ως κοινό σώμα και αμύνθηκε με ότι είχε διαθέσιμο (βλ. εικ. 14). Η εισβολή στην πύλη δεν συνεχίστηκε και οι μπάτσοι μαζί με την διοικήτρια Νιούτσικου αποχώρησαν, ενώ οι αγωνιζόμενες-οι μετανάστ(ρι)ες και αλληλέγγυοι-ες ανασυγκροτήθηκαν μέσα στο καμπ παρά τις απειλές των σεκιουριτάδων που προσπαθούσαν σε αγαστή συνεργασία με τους μπάτσους να κλείσουν τους αλληλέγγυους απέξω. Μάλιστα, όσο ο παλμός δυνάμωνε και η συγκέντρωση πλαισιονόταν οι σεκιουριτάδες απομακρύνθηκαν από το φυλάκιο. Μετά από μια νύχτα αγώνα και έντασης, το πρωί βρήκε τα μεταναστά και τα αλληλέγγυα ενδυναμωμένα και χαρούμενα, καθώς για άλλη μια μέρα υπερασπίστηκαν τις κατοικίες και τις ζωές του απέναντι στην επέλαση του ελληνικού ρατσιστικού κράτους.

Την επόμενη μέρα, δηλαδή ξημερώματα της 19ης Αυγούστου, με εντολή της διοικήτριας πραγματοποιήθηκε μια ακόμα εισβολή των δυνάμεων καταστολής στο camp του Ελαιώνα. Αυτή τη φορά η επίθεση των ένστολων καθαρμάτων ήταν ακόμα πιο βίαιη. Η υπεράσπιση της πύλης γινόταν από την εξωτερική της πλευρά με ανθρώπινες αλυσίδες και φράγματα με κάδους στους οποίους υπήρχαν πανό ενάντια στην εκκένωση. Πολυάριθμες δυνάμεις MAT επιτέθηκαν συντεταγμένα στον συγκεντρωμένο κόσμο, συλλλαμβάνοντας 6 αλληλέγγυες-ους και χτυπώντας μετανάστριες/ες, ακόμα και έγγυες με μωρά. Το video της επιχείρησης δημοσιοποιήθηκε από αλληλέγγυους/ες και έγινε γρήγορα viral. (λινκ για το βίντεο: [\(Συνεργάτες της διοικήτριας μας έστειλαν απειλητικά μηνύματα ότι θα προσφύγουν νομικά, επειδή στα γενικά video εκτέθηκαν τα πρόσωπά τους. Τις επόμενες μέρες, η διοικήτρια με την βοήθεια των σεκιουριτάδων που ήταν παρόντες και παρούσες](#)

στην εισβολή επιχείρησε να αναγνωρίσει και καταγράψει τις-τους μεταναστ(ρι) ες που συμμετείχαν στον αγώνα και τους καλούσε στο γραφείο της όπου τους απειλούσε ότι θα διακόψει τις διαδικασίες ασύλου τους ως αντίποινα. Καθώς οι δύο αποτυχημένες αστυνομικές επιχειρήσεις πήραν αρκετές διαστάσεις και διαδόθηκαν στα κοινωνικά δίκτυα και ειδησεογραφικά μέσα, τις επόμενες μέρες οι επιχειρήσεις εκκένωσης ελαττώθηκαν.

Το διήμερο 30-31 είχαμε άλλη μια κορύφωση των αστυνομικών επιχειρήσεων. Κατά τη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων, και υπό εκφοβισμό, κάποια άτομα και οικογένειες “πείθονταν” να “συναινέσουν” στη μεταφορά τους σε άλλα camp έξω από την Αθήνα. Όταν πήγαιναν σε αυτά τα camp, συχνά απογοητεύονταν και επέστρεφαν στην Αθήνα.

Την τελευταία νύχτα του Αυγούστου άλλη μια μεγάλη επιχείρηση βίαιης μεταφοράς μεταναστ(ρι)ών είχε κανονιστεί. Κάποιες δεκάδες αλληλέγγυων συγκεντρώθηκαν από νωρίς το βράδυ στην πύλη και στήθηκε μεταμεσονύκτια προβολή του ντοκιμαντέρ Exterminate all the brutes. Κατά τις 03.00 και ενώ είχε ετοιμαστεί, παρουσία ΟΠΚΕ, ΜΑΤ και λεωφορείων, μια μεγάλη αστυνομική επιχείρηση, πεθαίνει μέσα στο camp ο Πακιστανός εργάτης και ρακοσυλλέκτης Wares Ali, πατέρας 3 παιδιών. Πέθανε γιατί του αρνήθηκαν στο camp έγκαιρη ιατρική βοήθεια γιατί είχε υποστεί μεγάλο άγχος και αγωνία με τις συνεχόμενες αστυνομικές επιχειρήσεις εκκένωσης και γιατί άργησε πολύ το ασθενοφόρο. Η γυναίκα του απειλήθηκε με απέλαση, γιατί δεν είχε χαρτιά.

Ο θάνατος αυτός δημοσιοποιήθηκε από το Solidarity With Migrants καθώς βρισκόμασταν εκείνη την ώρα στο camp, για να αποτρέψουμε την νέα επιχείρηση εκκένωσης. Όταν μάθαμε από την σύντροφο του ότι ο ίδιος έπαθε καρδιακή προσβολή και είναι νεκρός μπήκαμε μέσα στο camp και ζήτησαμε ιατρική βοήθεια και εξηγήσεις για τις συνθήκες θανάτου του. Οι σεκιουριτάδες αφού προσπάθησαν να συγκαλύψουν την κρατική δολοφονία κάλεσαν αμέσως τους μπάτσους για να απομακρύνουν τα αλληλέγγυα άτομα από το camp. Την ίδια στιγμή που το νεκρό σώμα του μετανάστη κείτονταν μέσα στο κοντέινερ και η διοικήτρια έδινε εντολές στην αστυνομία τα αλληλέγγυα άτομα έρχονταν αντιμέτωπα με την αστυνομία που προσπαθούσε κακην κακώς να συγκαλύψει το γεγονός. Οι σεκιουριτάδες από τη

μεριά τους ήταν συνένοχοι καθώς διέσπειραν ψέμματα ότι τον πήρε το ασθενοφόρο. Πράγμα που δε συνέβει ποτέ. Το ασθενοφόρο το οποίο ήρθε πολλές ώρες αργότερα έφυγε άδειο και του αρνήθηκαν καν να τον εξετάσουν γιατί δεν είχε χαρτιά. Την επόμενη μέρα και αφού ο νεκρός βρισκόνταν ακόμα στο camp, η αστυνομία έφθασε συνοδέυοντας ένα βρώμικο φέρετρο και είπαν στους άλλους μετανάστες “Εμείς δεν θα αγγίξουμε το νεκρό σώμα του Waris Ali αν θέλετε να τον κηδέψετε βάλτε τον εσείς μέσα στο φέρετρο”. Οι μετανάστες που επί τόσους μήνες έρχονταν αντιμέτωποι με συνεχόμενες εισβολές την νύχτα, με εκβιασμούς από την διοικήτρια το πρωί, με απαγωγές το μεσημέρι και φυλακίσεις στα κρατητήρια λόγω της στοχοποίησεις τους από σεκιουριτάδες και άλλους ρουφιάνους, ήρθαν εν τέλη αντιμέτωποι με το θάνατο και κουβάλησαν το φέρετρο του νεκρού της στη νεκροφόρα. (βλ. εικ. 24) Μετά την κρατική δολοφονία του Waris Ali ο ρυθμός της εκκένωσης ελαττώθηκε.

Το μέσο της αστυνομικής καταστολής μπήκε λίγο στην άκρη. Το Κράτος έκανε ελιγμό και από Σεπτέμβρη χρησιμοποίησε κυρίως τις απειλές, μεθόδους εξάντλησης των μεταναστριών, δομική βία. Παράλληλα έγιναν περιορισμένες στοχευμένες συλλήψεις σε ορισμένα άτομα που αγωνίστηκαν.

Εκείνη τη στιγμή, αρχές Σεπτεμβρίου, διαδόθηκε ότι ο παλιός διοικητής του camp. Γεωργιάδης, φιλοΣΥΡΙΖΑ, θα αντικαταστήσει τη Νιούτσικου. Τα νέα αυτά ήταν κρατικά ενορχηστρωμένα, για να προκαλέσουν μια επανάπαυση. Στη πραγματικότητα, οι μεταφορές μεταναστριών συνεχίστηκαν, όπως και η καταστολή, στοχευμένα, και η επιχείρηση πέτυχε.

Στις 11 Νοεμβρίου κάποια αλληλέγγυα άτομα επισκέπτονται τον Ελαιώνα παρουσία δικηγόρου και δημοσιογράφου, ζητώντας η δικηγόρος να επικοινωνήσει με τη διοικήτρια του καμπ, καθώς προκύπτουν, μετά από επικοινωνία με μετανάστριες, διάφορες παραβιάσεις δικαιωμάτων από τη διαδικασία της εκκένωσης. Η Μαρία Δήμητρα Νιούτσικου, μαζί με συνεργάτη της, βάζει μπρος το αυτοκίνητο ενώ μπροστά του βρίσκονταν αλληλέγγυοι, και μηνύει δύο άτομα πως εμπόδισαν το αμάξι της, σύμφωνα με το άρθρο 330 του Ποινικού Κώδικα («παράνομη βία»).

Στις 30 Νοεμβρίου 2022 έγινε η τελευταία εξαναγκαστική μεταφορά μεταναστριών από το στρατόπεδο του Ελαιώνα, που οδήγησε στο ουσιαστικό κλείσιμο του στρατοπέδου. Ομάδα αλληλέγγυων διαμαρτυρήθηκε εκείνη την ημέρα

υπό καταρρακτώδη βροχή ενάντια στο κλείσιμο των εγκαταστάσεων και για να δείξει την παρουσία της, ενώ έγινε η έξωση του τελευταίου καταυλισμού στην Αθήνα. Την όλη επιχείρηση φρουρούσαν τμήματα της Ο.Π.Κ.Ε που θωράκισαν την πύλη από τους αλληλέγγυους. Ο κόσμος επιβιβάστηκε στο λεωφορείο της μεταφοράς από το εσωτερικό του στρατοπέδου, γεγονός που έκανε την αλληλεπίδραση με τον κόσμο ακόμα πιο δύσκολη. Όταν το λεωφορείο ήταν έτοιμο να αναχωρήσει, οι Ο.Π.Κ.Ε. μονάδες απώθησαν τη διαμορφωμένη ανθρώπινη αλυσίδα των αλληλέγγυων. Ήταν η βίαιη επιβολή του εγκλεισμού του στρατοπέδου, όπως έγινε σε όλη τη διαδικασία κλεισίματος.

Η Αστυνομία έσπρωξε τους/τις αλληλέγγυους/ες κοντά σε μια σειρά μοτοσυκλετών της αστυνομίας που ήταν σταθμευμένες μπροστά από το στρατόπεδο, με αποτέλεσμα μια συντρόφισσα να σκοντάψει και να πέσει πάνω σε μία από αυτές. Στη συνέχεια επέστρεψαν μέσα στο στρατόπεδο για να το πουν στον ιδιοκτήτη του πεσμένου οχήματος, ο οποίος στη συνέχεια βγήκε έξω και έβρισε το τραυματισμένο αλληλέγγυο άτομο.

Τότε είναι που ο Ο.Π.Κ.Ε. αποφάσισε να μπει σε σχηματισμό επίθεσης και στόχευσε την πεσμένη σύντροφο, αρπάζοντάς την βίαια μακριά από την υπόλοιπη ομάδα, καθίζοντάς την σε μια λακκούβα με νερό και αφήνοντάς την να μουλιάσει στο πάτωμα, για ένα διάστημα που φαινόταν μια αιωνιότητα. Τελικά 7 Ο.Π.Κ.Ε. την μετέφεραν βίαια μέσα στο αυτοκίνητό τους, χωρίς να σέβονται το γεγονός ότι της είχαν σκίσει τα περισσότερα ρούχα. (βλ. εικ. 27) Ανεξάρτητα από τη πεσμένη μοτοσυκλέτα, αυτή η σύλληψη έμοιαζε με μια συγκεντρωμένη και στοχευμένη προσπάθεια για να αρπάξει τον συγκεκριμένη αλληλέγγυα που βρισκόταν συνεχώς στα στρατόπεδα υποστηρίζοντας κόσμο και αφηφώντας την εξουσία της ασφάλειας και της αστυνομίας.

Οι άλλοι/ες αλληλέγγυοι/ες, που σπρώχτηκαν βίαια στον τοίχο κατά τη σύλληψη, δεν κρατήθηκαν άλλο, αφού οι αστυνομικοί πήραν την σύντροφο από τα χέρια της αστυνομίας. Η τελευταία εικόνα του στρατοπέδου που έμεινε εκείνη την ημέρα ήταν ένα άτομο μεταναστ@, που περίμενε δύο ώρες στη βροχή μαζί μας, και τσακωνόταν με την ασφάλεια για να πάρει το μπουφάν που ξέχασε στο container που ζούσε. Το στρατόπεδο εξακολουθεί να τελεί υπό συνεχή επιτήρηση ασφαλείας

και σήμερα και φυλάσσεται από την E.S.A

Στις 12 Δεκεμβρίου, ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης, ο Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Μηταράκης, και ο δήμαρχος Αθηνών Μπακογιάννης, πραγματοποιούν θριαμβευτική φιέστα μέσα στο camp του Ελαιώνα, παρουσία διαφόρων διοικητών camp και κρατικών παραγόντων.(βλ. εικ. 28). Τα ΜΜΕ θριαμβολογούν, κάνοντας λόγο για τις επενδυτικές ευκαιρίες που ανοίγονται, μετά τη ρατσιστική ταξική εκκαθάριση της περιοχής. Επίσης, έδειξε την εγγενώς ρατσιστική/αποικιακή και πατριαρχική προσέγγιση των κρατικών αρχών στην Ελλάδα.

Ακολουθεί ένθετο φωτογραφικό υλικό και εικόνες.

Για την συνέχεια του κειμένου βλ. σελ. 24

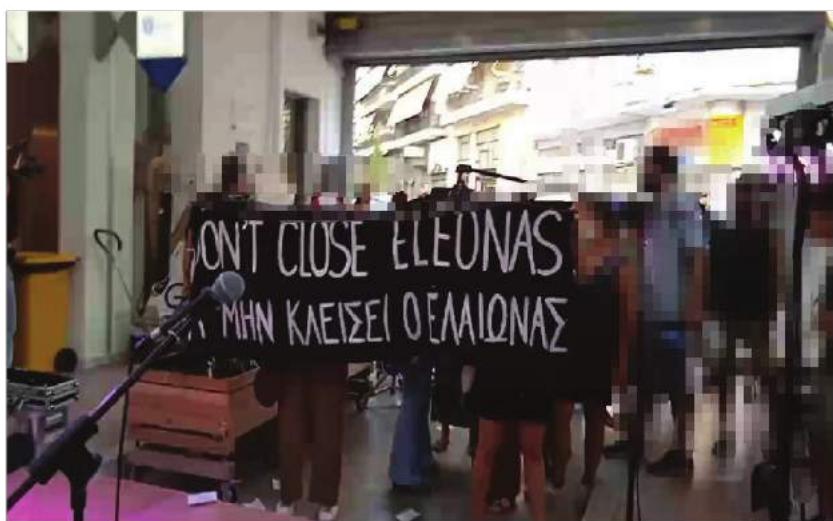
Euk.1

14-07-22, Αθήνα, Πλατεία Συντάγματος,
Μπλοκ ντόπιων-μεταναστριών στην κοινή πορεία φοιτητικών
σχημάτων και συλλογικοτήτων ενάντια στις κυβερνητικές
πολιτικές, φεμινιστικών καλεσμάτων με αφορμή την υπόθεση
του βιαστή Λιγνάδη, και της αλληλέγγυων στην απεργία
πείνας του αναρχικού Γ. Μιχαηλίδη

Elk.2

11-07-22, Λονδίνο,
Παρέμβαση στο Ελληνικό Προξενείο για αλληλεγγύη στην
απεργία πείνας του αναρχικού Γ. Μιχαηλίδη και των αγώνα
των μεταναστ(ρ)ών του camp του Ελαιώνα

Elik.3

24-06-22, Αθήνα- Κυψέλη,
Παρέμβαση σε "αντιρατσιστική" εκδήλωση του ΔΟΜ
και θεσμικών ΜΚΟ στη Απομονωμένη Αγορά Κυψέλης.

Εικ.4

Εικ.5

Εικ.6

Hellenic Catering, Εταιρεία η οποία κερδοσκοπούσε εις βάρος των μεταναστ(ρι)ών, έχοντας εργολαβία την σίτιση προσφύγων στο camp του Ελαιώνα. Τα γεύματα τα οποία έφερνε δεν επαρκούσαν για τους κατοίκους και συνήθως ήταν ληγμένα και εξευτελιστικής ποιότητας. Στους αγώνες στο camp μια από τις δράσεις ήταν και το μπλοκάρισμα της εισόδου του φορτηγού διανομής.

Εικ.7

28-06-2022, Αθήνα, Πύλη Ελαιώνα
Πριν την διαδήλωση στο Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου

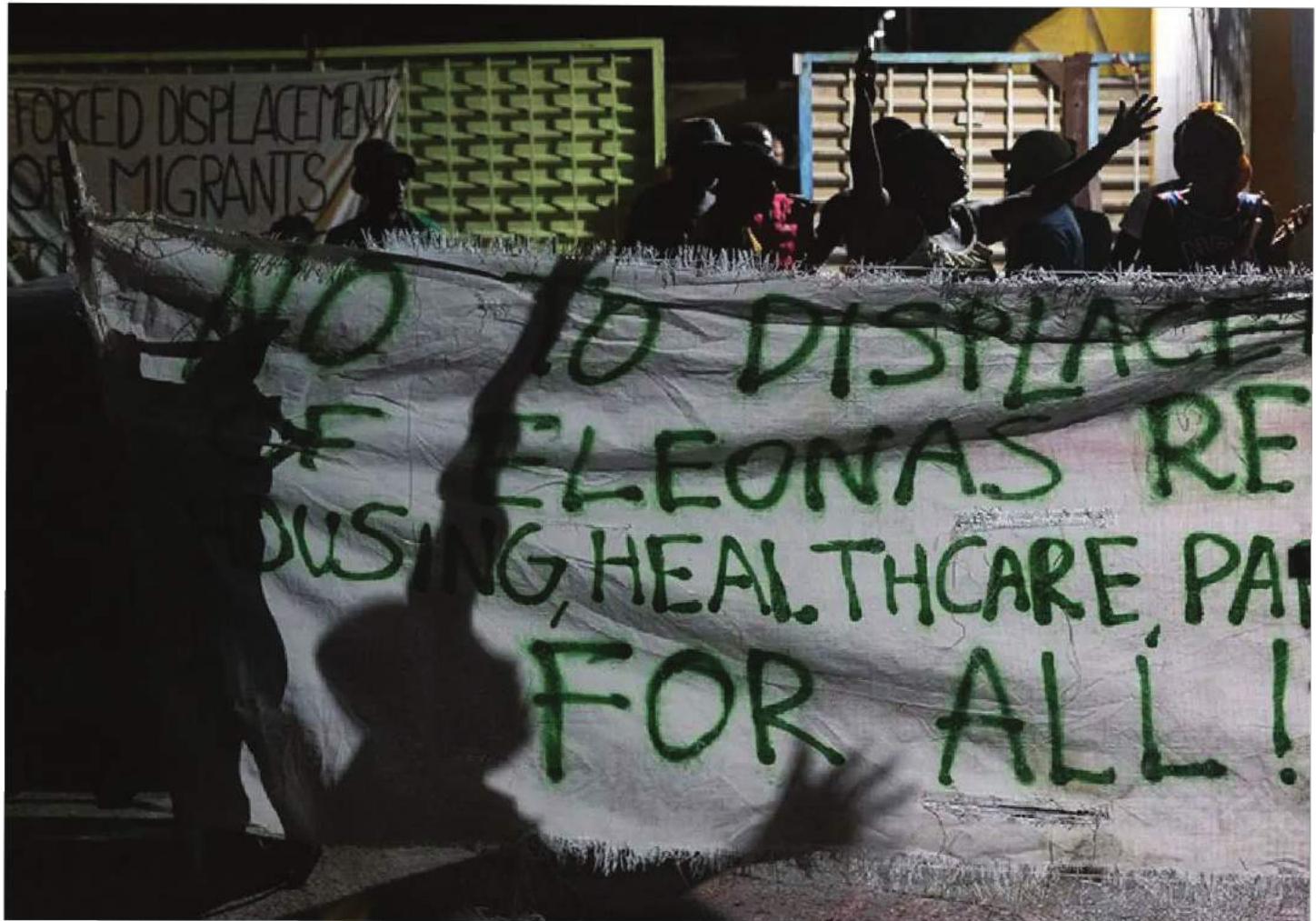

Εικ.8

Βερολίνο, 09-2023
Πανό σε γέφυρες ενάντια στην εκκένωση του Ελαιώνα

16- 08- 2022

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΕΛΑΙΩΝΑ
ENANTIA ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΜΕΝΗ ΕΚΚΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ

Εικ.9

Κατά τα μεσάνυχτα οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι του camp βγήκαν από τα σπίτια τους, άνοιξαν πανό στην Πύλη και ξεκίνησαν συνθήματα με δυναμικό παλμό δίνοντας το ρυθμό με κατσαρολικά και άλλα αντικείμενα

Εικ.10

Μέχρι περίπου τις 02.00 τα ξημερώματα ο δρόμος μπροστά στο camp του Ελαιώνα είχε κλείσει από οδοφράγματα των συγκεντρωμένων, ενώ τα περιπολικά που πλησίασαν την πύλη εκδιώχθηκαν από το σώμα των διαδηλω(τρι)ών και κατέληξαν να παρακολουθούν από απόσταση.

Εικ.11

‘Ωρα 07.00 το πρωί, κάποιες συγκεντρωμένες υπερασπίζονται την πύλη.

Τα λεωφορεία που ήρθαν για να πάρουν τους υπό εικένωση κατοίκους έχουν φύγει άδεια. Εκείνη την ώρα καταφθάνει η διοικήτρια του στρατοπέδου Μ.Δ. Νιουτσίκου και επιχειρεί να σπάσει τον φραγμό των συγκεντρωμένων. Αντιμετωπίζεται με γιουχαρίσματα και φεύγει όπως ήρθε.

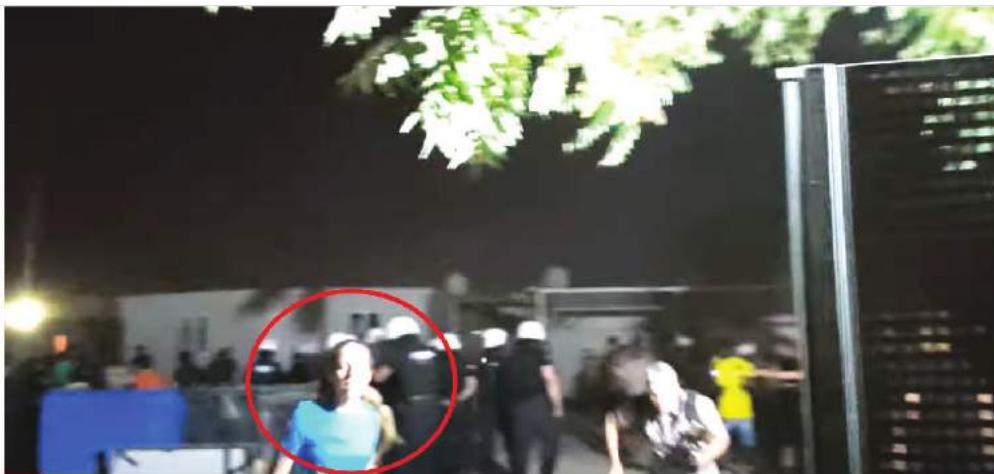

Εικ.12

‘Ωρα 11.00 16 Αυγούστου, η εικένωση έχει αποτραπεί και το ραντεβού ανανεώνεται για την επόμενη νυχτα.

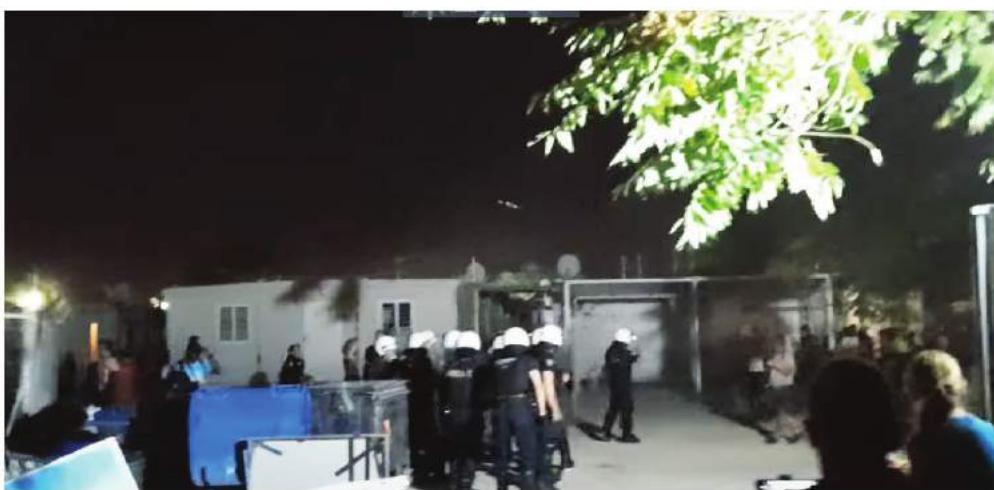
18- 08- 2022

ΠΡΩΤΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΤΟ CAMP
ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΩΝ ΚΑΙ "ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑ"

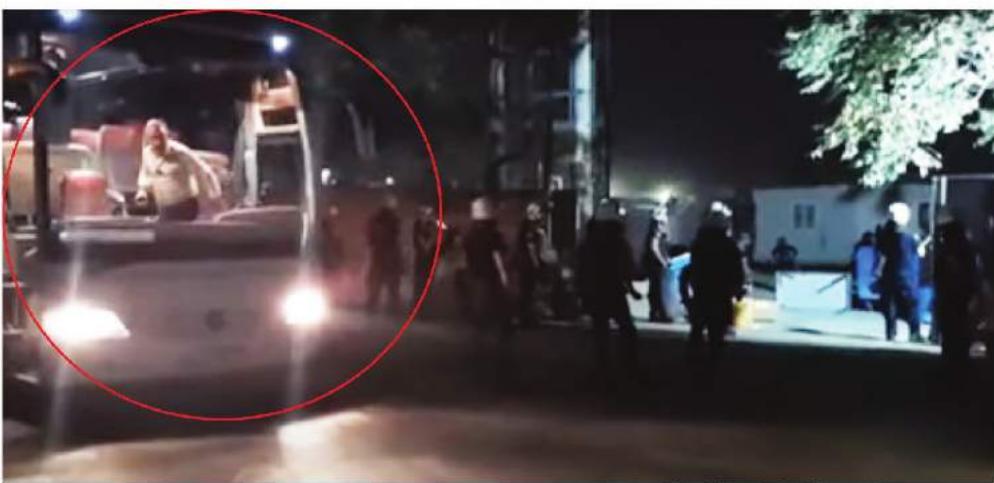
Εικ.13

Κατά τις 04.00 τα ξημερώματα της 18ης Αυγούστου, οι δυνάμεις των ΟΠΚΕ και ΕΚΑΜ υπό την καθοδήγηση της διοικήτριας του camp (βλ. κόκκινο κυκλάκι στη φωτογραφία) και με την αγαστή συνεργασία με τους security που τους άνοιξαν την δεύτερη πύλη σπάζοντας το λουκέτο, επιχειρούν εισβολή.

Εικ.14

Παρά τον σχηματισμό εισβολής των ΟΠΚΕ, την ρήψη χημικών μέσα στο camp και τον βαρύ οπλισμό τους μερικές πέτρες ανακόπτουν για λίγο την εισβολή τους. Η διοικήτρια όπως βλέπετε απομακρύνεται από το πεδίο και παρακολουθεί στην γωνία. Τελικά εισβάλλουν και βιαιοπραγούν δέρνοντας ακόμα και εγγύους γυναίκες.

Εικ.15

Λεωφορείο της διοίκησης του στρατοπέδου καταφθάνει μπροστά στην πύλη και με τη συσσίτια δυνάμεων ΜΑΤ περιμένει για την μεταφορά εκείνων των μεταναστ(ρι)ών του Ελαιώνα που θα φύγουν για να γλιτώσουν το ξύλο και τα χημικά.

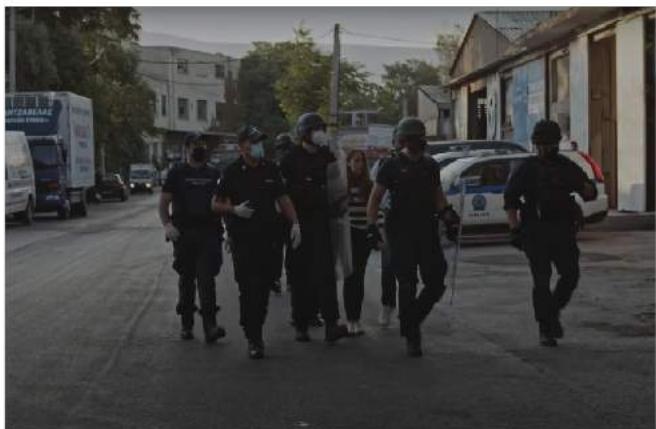

Εικ.16

Σε πολεμικό κλίμα 30 περίπου μετανάστ(ρι)ες επιβιβάζονται στο λεωφορείο το οποίο πρόκειται να τους μεταφέρει στο camp του Σχιστού με την διοικήτρια να σημειώνει τα ονόματα τους. Η όλη επιχείρηση βαφτίζεται "οικειοθελής μεταφορά".

19- 08- 2022

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΤΟ CAMP ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΥΛΗ

Εικ.17

Εικ.18

Κατά τις 6 το πρωί η διοικήτρια Μ. Δ Νιουτσίκου με συνοδεία δυνάμεων ΟΠΚΕ συντονίζει εισβολή από την κεντρική πύλη του camp του Ελαιώνα.

Εικ.19

Συγκεντρωμένοι-ες μετανάστ(ρι)ες και αλληλέγγυοι-ες κάνουν ανθρώπινες αλυσίδες στην πύλη ενώ οι μπάτσοι τους επιτίθονται.

Εικ.20

Γυναίκες με τα παιδία τους μπαίνουν δυναμικά με τα σώματα τους μπροστά. 6 αλληλέγγυες συλλαμβάνονται κατά την εισβολή. Η διοικήτρια απειλεί μετανάστ(ρι)ες που αναγνώρισε στην συγκέντρωση με φράσεις όπως "Θα σιγουρευτώ πώς θα καταλήξεις στη φυλακή"

Εικ.21

Κατά τις 04.00. Ενώ πραγματοποιούνταν συγκέντρωση αλληλεγγύης ενάντια στην ενδεχόμενη εκκένωση και το ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ που κατέφθασε με σβησμένο τον φάρο αρνήθηκε να μεταφέρει τον Waris Ali στο νοσοκομείο γιατί δεν είχε χαρτί, οι πύλες ανοίγουν για να μπει περιπολικό του Α.Τ.Κολωνού.

Εικ.22

Security της εταιρείας esa. Στα αριστερά εργαζόμενος στη βάρδια που την ώρα της οποίας ξεψυχούσε ο Waris Ali και η σύντροφος του ζητούσε απεγγνωσμένα βοήθεια. Στα δεξιά security της esa, διώχνουν ανθρώπους που βιντεοσκοπούν κατά την διάρκεια πυρκαγιάς στο κοντέινερ που διέμενε ο waris ali και η οικογένεια του, 5 μέρες μετά τον θάνατο του.

Εικ.23

Ο αστυνομικός διευθυντής Εμμανουηλίδης που κατέφθασε για να εμποδίσει αλληλέγγυα άτομα και ρεπορτερ να μπουν μέσα στο στρατόπεδο, ενώ το άψυχο σώμα του Wares Ali κείτονταν μέσα. (Πηγή Unicorn Riot)

Εικ.24

Μετανάστ(ρι)ες από το camp σηκώνουν το φέρετρο με το άψυχο σώμα το Waris Ali από το κοντέινερ που διέμενε στη νεκροφόρα.

30-11-2022
ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΟΥ CAMP

Εικ.25

Εικ.26

Εικ.27

Μπάτσοι συλλαμβάνουν σηκωτή αλληλέγγυα κατά την διάρκεια της οριστικής εκκένωσης του camp του Ελαιώνα.

22-12-2022

Εικ.28

Ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης, ο δήμαρχος της Αθήνας Κ. Μπακογιάννης και υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής Ν. Μηταράκης προσέρχονται με την συνοδεία τους στον Ελαιώνα μετά την οριστική εκκένωση του.

Στρατηγική και Τακτική

Αν η στρατηγική είναι ο γενικός τρόπος διεξαγωγής του πολέμου που συνδέει τους στόχους με τα διαθέσιμα μέσα, ενώ η τακτική ο τρόπος διεξαγωγής των επιμέρους μαχών, τότε θα πρέπει να πούμε ότι υπήρξε μια ξεκάθαρη κρατική στρατηγική και τακτική, και μια αρκετά ξεκάθαρη στρατηγική και τακτική των μεταναστών/στριών, όχι όμως τόσο των αλληλέγγυων. Ο maximum στόχος που έχουμε γενικά, το άσυλο και η στέγαση για όλες όλους, πήρε τη μορφή ενός πιο ρεαλιστικού, μέσου στόχου, που ήταν το μπλοκάρισμα της εκκένωσης, ο μη εκτοπισμός των ανθρώπων εκτός πόλης και η διεκδίκηση άλλων στεγαστικών λύσεων εντός της πόλης. Ο minimum στόχος μας ήταν η υλική αλληλεγγύη προς όσα άτομα ήταν αυτό εφικτό με βάση τις περιορισμένες μας δυνατότητες, εκ των πραγμάτων κυρίως προς όσα άτομα βρίσκονταν στη πρώτη γραμμή του αγώνα και τα γνωρίσαμε περισσότερο, και κυρίως οι μετανάστριες.

Το πεδίο μάχης του camp του Ελαιώνα είχε πολλές ιδιαιτερότητες. Ήταν camp αλλά βρισκόταν και μέσα στην πόλη, επιτρέποντας στους διαμένοντας μια πρόσβαση που δεν είχαν πρόσφυγες άλλων camp. Είναι, ταυτόχρονα, ένα πεδίο ενός τεράστιου σχεδιαζόμενου “εξευγενισμού” αφού έχει συμφωνηθεί το χτίσιμο νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού από τους Μπακογιάννη-Αλαφούζο, με την εμπορική «διπλή ανάπλαση» και την επιχειρηματική αξιοποίηση μιας περιοχής 10.000 χιλιομέτρων. Ήταν άρα ένας αγώνας πόλης, ενάντια στον ταξικό και ρατσιστικό εξευγενισμό με τον εκτοπισμό των μεταναστριών, και ενάντια στο σύστημα στρατοπέδων συγκέντρωσης, σύμφωνα με το οποίο το ελληνικό κράτος μπορεί να κατανέμει και να ανακατανέμει πληθυσμούς, ακόμα και αιτούντων ασύλου, όπως αυτό κρίνει, εκμεταλλευόμενο τις συνθήκες νομικής και οικονομικής αποστέρησής τους.

Στον αγώνα συμμετείχαν αιτούντες/ούσες άσυλο, αλλά και μετανάστριες χωρίς χαρτιά που έμεναν στον Ελαιώνα άτυπα. Οι δύο κατηγορίες ήταν γενικά ενωμένες σαν γροθιά, παρότι οι παράτυπα διαμένοντες, που σε διάφορες περιπτώσεις ήταν πλειοψηφία, δεν μπορούσαν συχνά να εκτίθενται στη πρώτη γραμμή του αγώνα, τον οποίο όμως στήριζαν. Συμμετείχαν, επιπλέον, φιλικά και συγγενικά δίκτυα

μεταναστών/στριών, και αλληλέγγυοι/ες.

Ο αγώνας φαινομενικά ήταν ένας αγώνας «να μη κλείσει ο Ελαιώνας». Στη πραγματικότητα όμως, ήταν ένας αγώνας να μην εκτοπιστούν οι μετανάστες/στριες από την πόλη, όπου είχαν τις δουλειές τους, τα σχολεία των παιδιών τους, μικρότερη ή μεγαλύτερη πρόσβαση σε νοσοκομεία, λαϊκές αγορές, κ.ο.κ. αφού, η μεταφορά τους με το κλείσιμο του Ελαιώνα θα τους απομάκρυνε από το κέντρο της Αθήνας, είτε στο Σχιστό, είτε έξω από την Αθήνα (Ριτσώνα, Μαλακάσα). Ήταν ένας αγώνας να μην αποφασίσει το κράτος με το έτσι θέλω άλλη μια αναγκαστική μετακίνησή τους.

Ο αγώνας κορυφώθηκε κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Η κρατική στρατηγική και η αντίσταση μεταναστών/στριών, με τη συνδρομή αλληλέγγυων ξεδιπλώθηκαν σε έναν ανταγωνισμό που πήρε πολλές διαφορετικές μορφές. Ως κρίσιμο διάστημα του αγώνα προσδιορίσαμε το καλοκαίρι, όπου το ντόπιο κίνημα έλειπε από την Αθήνα. Μείναμε στην Αθήνα, αρκετά άτομα ακυρώσαμε τις διακοπές μας, καθώς ο χρόνος του ελληνικού κινήματος και ο χρόνος των μεταναστευτικών αγώνων είναι πολύ διαφορετικός.

Μετά την ουσιαστική αποτυχία του το καλοκαίρι, το ελληνικό Κράτος και η διοίκηση πραγματοποίησε από το Σεπτέμβρη έναν ελιγμό. Αρχικά έδωσε την εντύπωση μιας νέας μεγάλης αναβολής της εκκένωσης, πράγμα εν μέρει μόνο αληθές. Παράλληλα έχτισε ένα όλο και πιο ασφυκτικό περιβάλλον, προκαλώντας π.χ τεχνητές διακοπές ρεύματος στο camp. Απέσυραν τη βαριά αστυνομική καταστολή, έδειξαν σημάδια υποχώρησης, φήμες διαδόθηκαν ότι ο προηγούμενος διοικητής του camp, Δημήτρης Γεωργιάδης, θα επιστρέψει το camp για να αντικαταστήσει την έκτακτη διοικήτρια Νιούτσικου. Αυτό που πραγματικά έγινε, είναι η συνδιοίκησή τους και η άσκηση άλλων, πιο στοχευμένων μορφών αστυνομικής βίας, εκφοβισμού, επιβολής ασφυκτικού περιβάλλοντος. Το αντιρατσιστικό κίνημα δεν απάντησε αντίστοιχα (μάλιστα, μεγάλο μέρος του επί μήνες πίστευε ότι η όλη υπόθεση έχει τελειώσει), και τελικά, το camp άδειασε.

Συνοψίζοντας, στη πρώτη φάση, γίνονταν διαδηλώσεις με μικρή αντίδραση της αστυνομίας, αλλά με διαρκή προσπάθεια υπονόμευσης της ενότητας των μεταναστριών. Στη δεύτερη φάση, έγιναν αστυνομικές επιχειρήσεις από ΜΑΤ και ΟΠΚΕ. Στη Τρίτη φάση, το Κράτος έδωσε μεγαλύτερη έμφαση στην πιο δομική βία που

άσκησε η διοίκηση κόβοντας υπηρεσίες, δημιουργώντας ασφυκτικό περιβάλλον κλπ, με εκβιασμούς, δίνοντας προσωρινές κάρτες ασύλου σε κάποια άτομα και κοινότητες έναντι άλλων ώστε να τους διαιρέσει και να τους ξεφορτωθεί, μαζί με τις απειλές της αστυνομίας. Μέχρι που μια πολύ ενεργή μετανάστρια εγκρίθηκε από ΜΚΟ και πήρε διαμέρισμα, κατά τη διάρκεια του αγώνα, συνέχισε όμως να συμμετέχει.

Έντονα τέθηκε το ζήτημα των τακτικών μέσων που είχαμε στη διάθεσή μας, των νομικών, επικοινωνιακών, πολιτικών μέσων, και η έλλειψη συμμαχιών. Τα μέσα που είχαμε στη διάθεσή μας, ήταν τα αλληλέγγυα άτομα εντός και εκτός συνέλευσης, οι κοινές συζητήσεις με μετανάστες/στριες, τα social media και η δημοσιοποίηση του «αόρατου» αγώνα, σχέσεις και δίκτυα υλικής, οικονομικής, πολιτικής αλληλεγγύης, η πολιτική μας βιούληση να πάμε τον αγώνα μέχρι τέλους. Τέθηκε, με δυο λόγια, το ζήτημα της αύξησης της συλλογικής, πολυεθνικής μας δύναμης για να πετύχουμε το στόχο μας. Μέσα η συλλογική μας εργασία, funds, νομικά, social media. Το ζήτημα της δύναμης να υλοποιήσουμε τους στόχους μας. Να προκαλέσουμε με τα μέσα που είχαμε υψηλό πολιτικό κόστος ώστε να μπλοκαριστεί η εκκένωση, συσπειρώνοντας μια ελάχιστη αλλά κρίσιμη μάζα αλληλέγγυων.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μεταναστριών δεν είναι μια «θεσμική» προσέγγιση. Είναι ένα αναγκαίο εργαλείο επιβίωσης. Μέσα στον πόλεμο των μεταναστών, το εργαλείο αυτό δεν αρκεί, και πολλές φορές, δεν αρκεί καθόλου. Ωστόσο, με ό,τι έχουν, παλεύουν. Ομοίως για τα άτομα που βρίσκονται υπό κράτηση, το σώμα των ανθρώπων γίνεται μέσο αγώνα, καθώς και παρεμπόδιση της πρόσβασης των εργαζομένων στο σύστημα του στρατοπέδου. Όσον αφορά το τελευταίο, η στοχοποίηση της δυνατότητας εργασίας κάποιου/ας στο camp για είναι ένας τρόπος επίθεσης στη λειτουργικότητα του στρατοπέδου ως και τόπου παραγωγής, στον οποίο τίποτα δεν παράγεται άμεσα αλλά οι εργαζόμενοι/ες διαχειρίζονται τις γυμνές ζωές των ανθρώπων που είναι εγκλωβισμένοι/ες σε αυτές τις δομές. Αυτό ίσχυσε ιδιαίτερα για τους σεκιουριτάδες του camp. Από την άλλη μεριά, υπήρχαν αρκετοί/ες εργαζόμενοι/ες κοινωνικοί λειτουργοί, που πήραν το μέρος των μεταναστριών και των αλληλέγγυων, πριν την απόλυσή τους, που έγινε λόγω του κλεισίματος του camp, και μετά από αυτή.

Παρατηρούμε ότι στο κίνημα υπάρχει μια δυσανεξία στα δικαιώματα των

μεταναστών/στριών (δεν ισχύει το ίδιο π.χ για τα εργασιακά δικαιώματα), εμμένοντας στους πολιτικούς αγώνες όπως οι ντόπιοι/ες τους κατανοούν, και από την άλλη μεριά, υπάρχει το ακριβώς αντίθετο, μια αναγωγή του αντιρατσιστικού αγώνα ουσιαστικά σε έναν θεσμικό, κρατικό αγώνα δικαιωμάτων. Και οι δύο πόλοι έχουν κάπου δίκιο, και οι δύο, όμως, έχουν άδικο, και είναι αναποτελεσματικοί, και μάλιστα, μακριά από τα συμφέροντα των μεταναστών/στριών, μακριά και από τη δυνατότητα και τη πραγματικότητα κοινών αγώνων ντόπιων-μεταναστριών.

Αποτιμητικά, καθοριστικό θεωρούμε το ζήτημα της συλλογικής επικοινωνίας, που χρειάζεται την ανάλογη επιθυμία και ενέργεια. Επικοινωνία των κοινοτήτων μεταξύ τους, επικοινωνία μεταναστριών-αλληλέγγυων μέσα σε συνελεύσεις και διαπροσωπικά, και η επικοινωνία αλληλέγγυων με το υπόλοιπο κίνημα και την υπόλοιπη κοινωνία. Εκεί βρήκαμε πολλά όρια, και ως συνέλευση και ως κομμάτι του κινήματος. Αυτό που τα αλληλέγγυα άτομα έπρεπε να προσφέρουμε, τη σύνδεση των μεταναστών/στριών με το ντόπιο κίνημα, δεν το καταφέραμε αποτελεσματικά, λόγω δικών μας ορίων και του ίδιου του σημερινού κινήματος.

Το ζήτημα της επικοινωνίας έθεσε ζητήματα φύλου, τάξης, φυλής. Ακολουθεί ένα σύντομο και ανολοκλήρωτο σχόλιο πάνω σε αυτό το ζήτημα.

Το ζήτημα της φυλής

Ο ρατσισμός απέναντι στους μαύρους και τις μαύρες είναι συχνά έκδηλος και σε camp μεταναστών/στριών, και στην δυτική πραγματικότητα. Πολύ συχνά βλέπουμε οι αφρικανοί/ες και οι γυναίκες μετανάστριες να είναι οι δύο πιο περιθωριοποιημένες ομάδες στα camp, αλλά, ταυτόχρονα, και από τις πιο ριζοσπαστικές. Όσον αφορά το ζήτημα μορφών ρατσισμού του ελληνικού κινήματος, θα αναφερθούμε σε επόμενο κεφάλαιο σε αυτό.

Ομοίως, άτομα που προέρχονται από χώρες της υποσαχάριας, για παράδειγμα D.R.C. έχουν το χαμηλότερο επίπεδο αναγνώρισης ασύλου όχι στην Ελλάδα αλλά σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες. Αυτό όχι μόνο υπογραμμίζει τον θεσμικό ρατσισμό μετά τον ευρωπαϊκό αποικισμό πολλών χωρών, αλλά και όταν συνδέεται με την εργασία, υπογραμμίζει τον ρατσισμό των αγορών εργασίας και τον τρόπο με τον οποίο οι

άνθρωποι που αρνούνται από το σύστημα ασύλου συχνά κινδυνεύουν περισσότερο από εργασιακή εκμετάλλευση επειδή δεν έχουν πρόσβαση σε νόμιμες ταυτότητες, και κάθε δυνατότητα τακτοποίησης της παραμονής τους στη χώρα. Αυτό φαίνεται στη διασταύρωση μεταξύ φυλής και φύλου, το παράδειγμα των εργαζομένων του σεξ, καθώς και των μειονοτικών ομάδων, ιδίως των γυναικών και των LGBTQ+ κοινοτήτων, η σεξουαλικοποίηση από άνδρες σε θέση εξουσίας, είτε στην κρατική διοίκηση, στον χώρο εργασίας ή επίσης στην ανθρωπιστική βοήθεια...

Το ζήτημα του φύλου

Καθοριστική θεωρούμε την επικοινωνία με τις μετανάστριες γυναίκες, που ήταν στη πρώτη γραμμή του αγώνα, τους/τις ηγέτες/ισσες εκπροσώπους/ες του αγώνα, και το ντόπιο κίνημα. Διαπιστώσαμε ότι, μολονότι οι μετανάστριες γυναίκες ήταν στη πρώτη γραμμή του αγώνα, οι δράσεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης μας, όταν αυτές συνέβαιναν μακριά από το camp (πχ εκδήλωση στη Νομική), δεν τις επέτρεπαν να συμμετέχουν, λόγω σεξιστικών διαχωρισμών που σχετίζονται με το φύλο, την οικιακή εργασία και την ανατροπή των παιδιών, κ.α. Έπρεπε λοιπόν να διαθέσουμε περισσότερη ενέργεια και συλλογική εργασία στην υπέρβαση αυτών των διαχωρισμών. Τέλος, η κοινότητα αγώνα που δημιουργήθηκε, και περιλάμβανε άτομα πολλών διαφορετικών εθνών, κλήθηκε, παραπάνω από δύο φορές, να αντιμετωπίζει περιστατικά σεξιστικών συμπεριφορών, επιδιώκοντας ένα συνδυασμό μέτρων οριοθέτησης ή και απομάκρυνσης ατόμων, και κυρίως μια συλλογική εργασία συνεννόησης.

Το ζήτημα της τάξης. Πολλοί/ες από τους/τις αλληλέγγυες ανήκουν στη μεσαία τάξη ή σε κατηγορίες εργαζομένων με σχετικά υψηλό μορφωτικό υπόβαθρο. Αυτό φάνηκε σε διαλόγους, συζητήσεις, συζητήσεις... Πώς συνδέονται οι άνθρωποι με την κοινωνική τάξη; Πώς βλέπουν τον εαυτό τους, τα προνόμιά τους και τους άλλους που δεν έχουν πρόσβαση σε τέτοια προνόμια; Τι σημαίνει παροχή υποστήριξης, η οποία είναι προσβάσιμη ανεξάρτητα ή υπερβαίνοντας την ταξική ανισότητα;

Οι διασταυρώσεις τάξης, φυλής, φύλου και αναπηρίας (που είναι πολύ κοινές στα camps) παρέχουν ένα πιθανό τρόπο για τη περιγραφή την έλλειψη

πρόσβασης των περισσότερων ατόμων και ειδικά των γυναικών του στρατοπέδου στις συζητήσεις, συγκεντρώσεις, συνελεύσεις κ.λπ. Επίσης, έδωσαν ορατότητα στην ηγεσία των ανδρών που μακροπρόθεσμα αναδεικνύει αρκετές προβληματικές πτυχές των σχέσεων μεταξύ μιας κυρίως λευκής συνέλευσης με συγκεκριμένο ταξικό υπόβαθρο και των ανθρώπων στα στρατόπεδα με διαφορετική εκπαίδευση και ταξικό υπόβαθρο...

Το ζήτημα της εκπροσώπησης, όχι μόνο υπό το πρίσμα των διασταυρώσεων τάξης/φυλής/φύλου/αναπηρίας αλλά και σε σχέση με τη γλώσσα και τις εθνικότητες. Μολονότι υπήρχαν ηγέτισσες κονγκολέζες κυρίως, και σε κάποιες αρχικές φάσεις αφγανές ηγέτισσες του αγώνα, το πρόβλημα της εκπροσώπησης για εμάς είναι επίσης σημαντικό. Οι εκπρόσωποι μπορεί να απλουστεύουν τις συνεννοήσεις και να διευκολύνουν την επικοινωνία με τις κοινότητες, τίποτα δεν υποκαθιστά ωστόσο τις συλλογικές συζητήσεις και συνελεύσεις, οι οποίες, βέβαια, δεν γίνονται με τους όρους που θέλουν και φαντάζονται κάποιοι/ες ντόπιοι/ες. Θεωρούμε λοιπόν ότι δεν συμβάλλαμε αρκετά ώστε να ενδυναμωθούν οι συλλογικές σχέσεις επικοινωνίες ντόπιων-μεταναστριών, πράγμα που δεν ήταν εύκολο, επομένως καταλήξαμε να έχουμε σχέσεις σχεδόν αποκλειστικά με την κονγκολέζικη κοινότητα. Μετά την αποχώρηση δύο ηγετισών γυναικών σε άλλα, ασφαλή μέρη, τις οποίες στηρίξαμε όπως και άλλες γυναίκες, και δεδομένων των έμφυλων διαχωρισμών που αναφέρθηκαν, καταλήξαμε να έχουμε συστηματικές σχέσεις μόνο με άντρες μετανάστες, που συμμετέχουν επί μήνες στη συνέλευση.

Αναστοχαζόμενα λοιπόν, η επικοινωνία, ο τρόπος με τον οποίο η συνέλευσή μας αλληλεπιδρά με τους ανθρώπους που ζουν στα camps και υπόκεινται στη λεγόμενη «συνθήκη μετανάστευσης» είναι προφανώς άνιση, αλλά τί μπορεί να γίνει για να αναγνωριστούν, να συζητηθούν και να ανατραπούν αυτές οι ανισότητες; Η κοινωνική σύγκρουση που εκφράζεται σε τέτοιες καταστάσεις πρέπει να είναι η βάση των κοινών μας αγώνων. Θέλουμε να οικοδομήσουμε κοινότητα αγώνων, που να είναι χωρίς αποκλεισμούς και να βασίζονται στην αμοιβαία φροντίδα και υποστήριξη; Πρέπει να αντιμετωπίσουμε την έμφυλη, την φυλετική, την ταξική ανισότητα και άλλες μορφές ανισότητες και να βρούμε μια κοινή γραμμή, η οποία να αναγνωρίζει τα όριά μας, τις μεροληπτικές συμπεριφορές, με σκοπό την ενδυνάμωση και τη

πραγματική υπέρβαση των συγκρούσεων. Όπως επίσης, η κατεύθυνσή μας πρέπει να είναι έτοιμη να φέρει αυτή τη σύγκρουση στο επίκεντρο!

Από τα στρατόπεδα στις πόλεις, από τις περιφέρειες στα κέντρα, κοινότητα αγώνων! Οι κοινότητες πρέπει να πολεμήσουν τη λευκή κανονικότητα, όπου η ενσωμάτωση λειτουργεί μόνο μαζί με μια ενιαία ιστορία ηγεμονίας που επιβάλλεται από την τάξη, τη φυλή και το φύλο!

Οι κοινωνικές συμμαχίες και η στάση των πολιτικών δυνάμεων

Στον αγώνα συμμετείχε, από την αρχή, μια ομάδα πραγματικά αλληλέγγυων, απολυμένων Κοινωνικών Λειτουργών, που είχαν αναπτύξει προσωπικές σχέσεις με τις/τους υπό έξωση μετανάστριες/ες. Επίσης, πολύ δυναμικά τις ημέρες του Αυγούστου, στήριξε τον αγώνα ομάδα παρεμβασης που συμμετέχει στην κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών, και που έδωσε τη μάχη μαζί μας και με άλλους/ες αλληλέγγυους/ες, πολλές μέρες και νύχτες, με τίμημα συλλήψεις. Καθοριστική ήταν γενικότερα η συμμετοχή πολλών ατόμων αλληλέγγυων, που δεν ανήκαν σε κάποια συλλογικότητα, κυρίως από το εξωτερικό.

Σε σχέση με τις αριστερές δυνάμεις: Από την αρχή παρουσία στο camp, με τρόπο που θα σχολιάσουμε παρακάτω, είχε η ΚΕΕΡΦΑ-ΣΕΚ. Με συντροφικό τρόπο προσέγγισε ορισμένες μέρες και νύχτες τον αγώνα και η Λαϊκή Συνέλευση Κολωνού, ενώ παρεμβάσεις υπέρ των μεταναστριών έκαναν δύο αριστερά δημοτικά σχήματα, στα οποία συμμετέχουν κάποια μέλη των παραπάνω αριστερών οργανώσεων/ συλλογικοτήτων. Σημειώνουμε, επιπλέον, τις ανακοινώσεις και τη μικρή αλλά πολύ σημαντική συμμετοχή αντιφασιστών οπαδών του Παναθηναϊκού, οι οποίοι, από αντιφασιστική αντιρατσιστική σκοπιά, αντιτάχθηκαν στην έξωση των μεταναστριών από το camp.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα στον Ελαιώνα, τα δύο μεγαλύτερα αριστερά αντιρατσιστικά φεστιβάλ της Αθήνας, με χιλιάδες κόσμο και πολλές εκδηλώσεις, δεν επεδίωξαν την επικοινωνία με μετανάστες/στριες του Ελαιώνα και το να μιλήσουν στα φεστιβάλ τους, την ώρα που ο μαζικός αυτός αγώνας μεταναστών/στριών συνέβαινε στην πόλη τους. Πραγματοποιήσαμε δύο παρεμβάσεις μεταναστών/

αλληλέγγυων, για να δώσουμε ορατότητα στο ζήτημα.

Μάλιστα, το φεστιβάλ στο Γεωπονικό βρισκόταν μόλις λίγα λεπτά μακριά από το camp του Ελαιώνα. Συνειδητοποιήσαμε για άλλη μια φορά με το πιο χαρακτηριστικό τρόπο ότι ο ρατσισμός και τα σύνορα δεν είναι μια γεωγραφική, αλλά μια κοινωνική σχέση. Μπορεί ένα μεγάλο αντιρατσιστικό φεστιβάλ να απέχει λίγα λεπτά από το camp του Ελαιώνα, να κάνει εκδήλωση για τον Ελαιώνα, και να μην σκέφτεται καν να καλέσει αγωνιζόμενους/ες μετανάστες/στριες.

Βλέποντας την αρχικά επικοινωνία της ΚΕΕΡΦΑ με μετανάστες/στριες, που προηγήθηκε της δικής μας, αρχικά αποθαρρυνθήκαμε, αφού δεν θέλαμε πολιτική σχέση μαζί τους. Η πορεία όμως του ίδιου του αγώνα έδειξε πως οι σχέσεις αυτές της ΚΕΕΡΦΑ δεν ήταν τόσο βαθιές και προσωπικές, ενώ αντίθετα εμείς, μην γνωρίζοντας στην αρχή την αφρικανική κοινότητα, καταλήξαμε μέσα σε λίγους μήνες με μεγάλη πυκνότητα σχέσεων. Αυτό έγινε γιατί δείξαμε, μέχρι τέλους, ότι θα στηρίξουμε τον αγώνα, ακόμα και με προσωπικό κόστος. Γιατί θέλαμε πραγματικά να φτιάξουμε μια πολυεθνική κοινότητα αγώνα. Κάποιοι/ες μετανάστες/ες είπαν ότι προτιμούν τη δική μας προσέγγιση. Η διαφορά συνοψίζεται στο εξής. Αυτοοργανωμένη κοινότητα αγώνα, όχι γραφειοκρατικό Κόμμα. Η ΚΕΕΡΦΑ απείχε συνειδητά από κάθε κρίσιμη στιγμή αστυνομικής βίας, δεν έκανε κανένα δημόσιο κάλεσμα τις νύχτες που είχε γνωστοποιηθεί ότι θα γίνουν εκκενώσεις. Και βρισκόταν σε διαρκή επικοινωνία με στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και τον επίσημο διοικητή του camp του Ελαιώνα, Δ.Γεωργιάδη, που ήταν σύμφωνα με την αφήγηση ο «καλός διοικητής» που αρνήθηκε τη βίαιη εκκένωση, έναντι της «κακής» Νιούτσικου (τελικά, συνεργάστηκαν σε ένα μείγμα μέσων, ως στελέχη του ίδιου Υπουργείου και του ίδιου Κράτους).

Εξ αρχής γνωρίζαμε ότι οι μετανάστες/στριες θα χρησιμοποιήσουν την όποια θεσμική δύναμη της ΚΕΕΡΦΑ, που αυτή έχει κατοχυρώσει μετά από πολλά χρόνια στην πολιτική εκπροσώπηση ενός μέρους του αντιρατσιστικού κινήματος, αλλά δεν μπορούν να βασιστούν σε αυτή. Ο αγώνας ξεπέρασε κάθε πολιτική εκπροσώπηση.

Αξίζει να σημειώσουμε, ότι μια άτυπη «συγκυβέρνηση» ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, παρά τη διακυβέρνηση της Ν.Δ, ισχύει στα camps, πράγμα που έχουμε διαπιστώσει με

πολλούς τρόπους. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αναλάβει εργολαβία τη σχέση με «ανθρωπιστικούς οργανισμούς» και με ορισμένες ηγεσίες οργανισμών για τη μετανάστευση, διαπραγματεύεται, συμφωνεί, και καμιά φορά διαφωνεί. Σκοπός και των δύο, παρά τις διαφορές τους, είναι να μην υπάρχει αυτοοργανωμένο, βίαιο και πολιτικά επικίνδυνο πολυεθνικό αντιρατσιστικό κίνημα. Αυτό έδειξε άλλωστε και η διακυβέρνηση της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ από το 2015.

Πέρα όμως από τις αριστερές δυνάμεις, αξίζει να ρίξουμε μια ματιά στο υπόλοιπο κίνημα, που νιώθουμε πιο κοντά μας, του αναρχικού/αυτόνομου χώρου. Γιατί το ελληνόφωνο κίνημα, όλων των μορφών (αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό, εργατικό, φεμινιστικό, φοιτητικό κ.α) επί πέντε μήνες, μόνο με ελάχιστες και σπάνιες εξαιρέσεις εμφανίστηκε? Το ερώτημα αυτό δεν πρέπει να θέσουμε απλώς με τον τρόπο της κριτικής και της αυτοκριτικής, άλλα ώστε να κατανοήσουμε ποιά όρια πρέπει να ξεπεράσουμε και ποιους ψυχικούς και πολιτικούς φραγμούς πρέπει να διαλύσουμε, με θετικό τρόπο, - και τι προεργασία πρέπει να κάνουμε, ώστε να μπορούμε να αντεπεξέλθουμε σε στιγμές κορύφωσης των αντιρατσιστικών και άλλων αγώνων.

Στεκόμενοι/ες κριτικά, θέλουμε να πούμε εδώ πως η αποφυγή των μεταναστευτικών και Ρομά αγώνων, η αναγωγή του αντιρατσισμού στους κλάδους της δημοσιογραφίας, της δικηγορίας, της φωτογραφίας, της ΜΚΟεργασίας, αποτελεί συνειδητή στάση του ελλαδικού κινήματος, αριστερού και αναρχικού/αυτόνομου. Οι μετανάστριες θεωρούνται μια κοινωνική ομάδα με την οποία χρειάζεται πολύ χρόνο να ασχοληθεί κανείς, και άρα είναι κάτι πολιτικά ασύμφορο (σύμφωνα με αυτές τις λογικές), έχουν πολύ διαφορετικά συμφέροντα από το ντόπιο κίνημα, άρα δεν έχει ούτε βάση ούτε νόημα η προσπάθεια οικοδόμησης κοινών αγώνων και κοινής ύπαρξης. Αναπαριστώνται, επιπλέον, ως μη υποκείμενα, απλά αντικείμενα κρατικής διαχείρισης που έχουν ανάγκη απλώς και μόνο την οικονομική ή νομική μας βοήθεια, άνθρωποι δήθεν «κατώτερης» πολιτικοποίησης, ακόμη και νοημοσύνης. Στις υποτίθεται κορυφαίες πολιτικές στιγμές, οι μετανάστριες και οι Ρομά αναπαριστώνται ως αυτοί/ες που μόνο «βάζουν φωτιά στα καμπς και στις πόλεις» όταν αντιστέκονται, και, σύμφωνα με τον κλασικό ρατσιστικό, αποικιοκρατικό μύθο του «Ευγενούς Αγρίου», η καλοσύνη και η βία είναι αυτό που τους/τις χαρακτηρίζει.

Άλλα επιχειρήματα υποτίμησης λένε πως οι αγώνες στα camps δεν έχουν σημασία για εμάς, γιατί είναι μακριά από τη πόλη, και εκπορεύονται συχνά από κινηματικούς πολιτικούς χώρους που δεν κάνουν καμία συστηματική αντιρατσιστική προσπάθεια μέσα στις ιδιες τις γειτονιές τους, ακόμα και στις πιο πολυεθνικές γειτονιές. Εννοούμε, συστηματική αντιρατσιστική προσπάθεια που απευθύνεται σε μετανάστριες/ες, και όχι απλά κριτική στην κυρίαρχη πολιτική.

Όλα αυτά τα «επιχειρήματα» καταρρέουν μπροστά στον αγώνα του Ελαιώνα. Ο αγώνας του Ελαιώνα, ήταν μαζικός αγώνας μέσα σε camp αλλά και μέσα στην πόλη (λίγα λεπτά από την Ομόνοια, το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο και το μετρό του Ελαιώνα), ήταν αγώνας μεταναστριών, εργαζομένων σε σπίτια, αποθήκες, τοπικά καταστήματα, εταιρείες καθαρισμού, βιοτεχνίες, στο λιμάνι του Πειραιά, ή και πιο μακριά σε χωράφια. Ήταν αγώνας αποκλεισμένων, προλετάριων, γυναικών, αναπήρων, ΛΟΑΤΚΙΑ+.

Ένα ελλαδικό κίνημα που λέει πως είναι αντιφασιστικό αντιρατσιστικό αλλά δεν μπορεί να στηρίξει στοιχειωδώς ένα τέτοιο πολύμηνο αγώνα, δεν έχει καμία ελπίδα ούτε απέναντι στο ελληνικό κράτος ούτε απέναντι στο φασισμό και το ρατσισμό, ούτε απέναντι στους έλληνες εργοδότες, αν εξακολουθήσει να μένει έτσι όπως είναι.

Τι είναι νίκη και τι είναι ήττα? Αποτίμηση ορισμένων μεταναστών/στριών

Δεν μπλοκάραμε την εκκένωση του camp του Ελαιώνα, και από αυτή την άποψη, ήττηθήκαμε. Από τη σκοπιά, αρχικά, των ντόπιων ατόμων, κερδίσαμε όμως και πολλά. Επιπλέον, χάρη σε δίκτυα αλληλεγγύης, ωστόσο, πολλοί/ες αγωνιζόμενες μετανάστριες βρήκαν κάποιες λύσεις, μετακινήθηκαν σε ασφαλή μέρη, και άλλες κέρδισαν χρόνο, έβγαλαν χαρτιά και έφυγαν στις χώρες προορισμού τους. Άλλοι/ες, ωστόσο, τραυματίστηκαν βαριά από τη φτωχοποίηση και τη ψυχολογική/ή και αστυνομική πίεση.

Σε μια συνέλευση αποτίμησης του αγώνα του Ελαιώνα, πολλά μεταναστά έβαλαν τη δική τους σκοπιά. Καθώς ο δικός τους αγώνας συνεχίζεται καθημερινά, πέρα από το camp του Ελαιώνα, πηγαίνοντας σε άλλα camp, στο μεροκάματα, στην οικογένεια ή και φεύγοντας σε άλλες χώρες, αυτή η ήττα ήταν μόνο μια στιγμή, δεν είναι ήττα. Μας μίλησαν, έτσι, και για μια νίκη.

Σε κοινή μας συνέλευση αποτίμησης του αγώνα:

Π1

«Γιατί πρέπει να παλέψουμε τώρα; Δεν ξέρω. Όμως οι αριθμοί μας αυξάνονται. Δεν πρέπει να σκεφτόμαστε ότι δεν καταφέραμε τίποτα. Πιέσαμε τη διοικήτρια και αυτή έδωσε χαρτιά σε κάποιους ανθρώπους. Ακόμα και αν κάποια άτομα στοχοποιήθηκαν ως «ηγέτες» των ταραχών στον Ελαιώνα, πετύχαμε πράγματα».

Από τη πρώτη μέρα που συναντήθηκαμε με τον X από το *solidarity with migrants*, είπαμε μαζί, πως σε αυτό το camp βρίσκονται ευάλωτα άτομα. Το Solidarity ήρθε και έδωσε σε πολλούς ανθρώπους το συναίσθημα ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι. Τώρα το camp έκλεισε, αλλά πολλοί άνθρωποι κατάφεραν να φύγουν από τη χώρα προς τις χώρες που ήθελαν, άλλοι κατάφεραν να πάρουν άδεια παραμονής. Αυτό είναι καλό για όλους και όλες μας. Είχε αντίκτυπο στις κοινότητές μας, αλλά επίσης πάνω στην κυβέρνηση, αφού συνειδητοποιήσαμε ότι κάποιοι άνθρωποι ενδιαφέρονται για τον κόσμο στα camps.

Κάναμε έναν αγώνα ώστε να μη κλείσει το καμπ του Ελαιώνα. Το καμπ τελείωσε, όπως για τους ανδρώπους που ζούσαν εκεί, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Πήγαν άλλού, κάποιοι/ες μακριά, και τα πράγματα είναι πιο δύσκολα.

Νομίζω δεν χάσαμε. Έχουμε κάποιους ανδρώπους στην Αθήνα, άλλους στο Σχιστό, στην Κόρινθο, στη Ριτσώνα, για αυτούς η κατάσταση είναι δύσκολη, επειδή δεν παίρνουν φαγητό, οι υποθέσεις τους είναι δύσκολες, η απόσταση μεγάλη. Άνθρωποι από την κονγκολέζικη κοινότητα αλλά και από άλλες κοινότητες.

Όπου και να βρίσκονται, προσπαθούν να συνεχίσουν την ιδέα της Αλληλεγγύης. Η Χ κατάφερε να πάει στην Υ χώρα, και ωστε να κρατήσει επαφή μαζί μας και τη συνέλευση.

Δεν μπορούν να συμμετέχουν σε επικίνδυνες διαδηλώσεις, όπως η 6η Δεκέμβρη, γιατί δεν έχουμε χαρτιά.

Π2

«Πρώτα από όλα ωέλω να συγχαρώ το Solidarity. Επειδή ο αγώνας που κάναμε μαζί δεν ήταν εύκολος, αλλά μπορούμε να συνεχίσουμε τη μάχη και επίσης να τη κερδίσουμε, αν το κάνουμε μαζί. Μπορούμε να τα καταφέρουμε αν έχουμε μια γερή βάση και επικοινωνία. Δεν έχουμε τη δύναμη να κάνουμε πολλά ενάντια στην καταπίεση, από τη μεριά μας, έχουμε πιο πολλούς άρρωστους ανθρώπους, και σε δύσκολη κατάσταση, επομένως, από τη μεριά μας, είναι πιο δύσκολο.

Πραγματικά κάναμε κάτι μαζί, αλλά το ελληνικό Κράτος είναι κάτι μεγάλο, και είναι σημαντικό να μη σταματήσουμε εδώ που είμαστε, αλλά να συνεχίσουμε.

Μπορούμε να επωφεληθούμε από την τωρινή κατάσταση που οι εκλογές έρχονται. Να πούμε ότι αυτός ήταν ένας θετικός αγώνας, μιλάμε για ανθρώπους σε άσχημη κατάσταση, αλλά όλη η χώρα μπορεί να ωφεληθεί από αυτό τον αγώνα, επειδή η Ελλάδα δεν είναι στην καλύτερη κατάσταση τώρα. Η Ελλάδα προσπαθεί να αντιγράψει τη Γαλλία, προσπαθεί να αντιγράψει ό,τι αυτή κάνει.

Οι άνθρωποι που τώρα έρχονται στην Ελλάδα ωστε προσπαθήσουν να πάνε τον αγώνα ακόμα μακρύτερα.

Δύναμη σε εμάς. Δύναμη στην αλληλεγγύη. Είμαι περήφανος για ό,τι κάναμε και το μέλλον ωστε είναι θετικό. Τώρα είμαστε στο τέλος της αρχής του αγώνα, κατά

τη διάρκεια του αγώνα κερδίσαμε κάτι, κάποιοι άνθρωποι κατάφεραν να φύγουν.

Σίγουρα πρέπει να συνεχίσουμε, είμαστε μια μικρή μάζα ανθρώπων και μπορούμε να δουλέψουμε μαζί, όσο περισσότερο συνεχίζουμε, τόσο μεγαλύτερη μάζα θα γινόμαστε».

Το συνόψισε ωραία ο J.

«Μιλάμε για ανθρώπους που πριν αυτό τον αγώνα δεν είχαν τίποτα. Τώρα, έχουμε μια κοινότητα. Αυτό είναι σημαντικό, και για ψυχολογικούς λόγους. Πολλές φορές, η ψυχολογία, η αγάπη, είναι το πιο σημαντικό για εμάς, για αυτούς τους ανθρώπους».

Και ο C, στην ίδια κατεύθυνση, τόνισε τη σημασία της αγάπης, της ψυχολογίας και της κοινότητας.

Ο T είπε τα εξής:

“Το camp του Ελαιώνα είναι μια ειδική περίπτωση επειδή ο σκοπός του ήταν να έχει τα ευάλωτα άτομα, αλλά σταδιακά ο νόμος άλλαξε και στο τέλος οι άνθρωποι πετάχτηκαν έξω από το καμπ. Το περασμένο χειμώνα άνθρωποι ήρθαν για να βρουν καταφύγιο σε άσχημες καιρικές συνθήκες. Αυτό που τους βοήθησε, περισσότερο από τις κοινωνικές υπηρεσίες, ήταν η αλληλεγγύη. Για την κονγκολέζικη κοινότητα, αυτή η συνέλευση (του SwM) έδωσε ώθηση για παρέμβαση ενάντια στο κλείσιμο του Ελαιώνα. Αυτός ο αγώνας μας έφερε όλους/ες κοντά και ήταν πολύ όμορφος, η παρουσίας μας ώθησε και άλλους ανθρώπους”

Οι άνθρωποι έμεναν στο κάμπ και δεν ήθελαν να φύγουν. Είχαν δουλειές, είχαν παιδιά στο σχολείο, είχαν σπίτια εκεί.

Ο αγώνας κατάφερε να σπάσει το τείχος σιωπής και απομόνωσης, να γίνει γνωστός.

K.

“Οι άνθρωποι έμεναν στο κάμπ και δεν ήθελαν να φύγουν. Είχαν δουλειές, είχαν παιδιά στο σχολείο, είχαν σπίτια εκεί. Καταφέραμε να κρατήσουμε το καμπ ανοιχτό για αρκετό καιρό, μέχρι κάποιοι άνθρωποι να μπορέσουν να φύγουν. [...] Ακόμα και αν δεν καταφέραμε να κρατήσουμε το camp, η κοινότητα είναι πλέον πιο ορατή και η αλληλεγγύη θα μείνει, θα βρούμε άλλες στρατηγικές. Είναι ενθαρρυντικό να

ξέρουμε ότι έχουμε φίλους στη Γαλλία, την Ελβετία που ακολούθησαν τον αγώνα μας, είναι ενθαρρυντικό. Είμαστε εδώ με εσάς μέσα στις καρδιές μας, ακόμα και όσοι δεν καταφέρναμε να ερχόμαστε στις συνελεύσεις (ενν. *του solidarity with migrants*), για λόγους υγείας και άλλους λόγους. Ένιωσα όμως την παρουσία σας. Μπορείτε να μας βοηθήσετε στη στρατηγική μας. Πρέπει να συνεχίσουμε να πιέζουμε μέχρι καθένας και καθεμιά να είναι ελεύθερος/η. Στη Μαλακάσα, στη Ριτσώνα, στο Σχιστό, τώρα είμαστε ήδη μια ομάδα, και μπορούσε να μεταδώσουμε το λόγο μας σε αυτά τα κάμπις για να τα ενώσουμε. Τα προβλήματα υπάρχουν, επίσης και στην Αθήνα. Να φωτίσουμε τα προβλήματα των προσφύγων, να συνεχίσουμε τον αγώνα. Ο αγώνας πρέπει να συνεχίσει και σε άλλα καμπις, γιατί υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που θέλουν να αντισταθούν. Είναι στρατηγική του Κράτους να μας σπρώξει μακριά, απλά μας θέλουν μακριά, και να μας κάνουν να φύγουμε από την Ελλάδα.

Τι σημαίνει νίκη, και τι σημαίνει ήττα;

Η αλληλεγγύη θα νικήσει, ο Δήμος νομίζει μόνο ότι νίκησε, αλλά συνειδητοποιήσει τα λάθη του.

Άνθρωποι που έμεναν εκεί 7 χρόνια διώχτηκαν, μέχρι που η Αστυνομία έκλεψε τα πράγματά τους. Είναι σημαντικό να μη ξεχνάμε ότι ανθρωποι έμειναν και αντιστάθκαν μέχρι τη τελευταία μέρα».

Πολυεθνικές Σχέσεις και αντιρατσιστικός αναστοχασμός

Στον αγώνα αυτό, μάθαμε από τις μετανάστριες περισσότερα από ότι αυτές από εμάς. Δεν «πολιτικοποιήσαμε», αλλά πολιτικοποιηθήκαμε. Γνωρίσαμε ανθρώπους που βρίσκονται σε έναν σχεδόν καθημερινό αγώνα, από χώρα σε χώρα, από camp σε camp, που παλεύουν μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Σταθήκαμε με αλληλεγγύη σε άτομα από το Κονγκό, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, την Ανγκόλα, το Ιράκ, που το καθένα από αυτά είχε μια διαφορετική οπτική και προσέγγιση, πέρα από τα κοινά. Συνειδητοποιήσαμε ότι το τι είναι νίκη και ήττα, «θεσμικό» και «αντιθεσμικό», ριζοσπαστικό ή όχι, τακτικό και στρατηγικό, κρίνεται από ένα συνδυασμό γενικών αρχών, και συγκεκριμένων καταστάσεων αγώνα.

Θα πρέπει να προχωρήσουμε έναν πολυπολιτισμικό, πολυεθνικό και διεθνικό, αντιρατσιστικό αναστοχασμό, βασισμένο σε πραγματικές σχέσεις, και από εκεί, να προχωρήσουμε και να βγάλουμε νέα συμπεράσματα για το κίνημα γενικά, για το τι είναι πολιτική, τι είναι ριζοσπαστική δράση, τι είναι θεωρία και τι είναι πράξη, τι είναι κοινωνική αλλαγή, τι είναι επανάσταση σήμερα.

Η επόμενη φάση

Έτσι η ελληνική-κρατική διαχείριση του άτακτου πληθυσμού των μεταναστών αλλά και των απείθαρχων ντόπιων μέσα στην κρίση και στην πανδημία πήρε όλο και πιο συγκεκριμένες μορφές. Όλο και περισσότερο ένα στρατιωτικοποιημένο και επιχειρηματικό κράτος ελέγχου αναδύεται ως κοινό στρατηγείο αντιμετώπισης ενός όλο και πιο πολυεθνικού καταπιεζόμενου πληθυσμού.

Η διαδικασία της εξέλιξης του αντιμεταναστευτικού πολέμου επιταχύνθηκε κατά τη διάρκεια της πανδημίας με τις πολιτικές του lockdown, που κηρύχθηκε το Μάρτιο του 2020 και επ. Τα «ανοιχτά camps» έκλεισαν περισσότερο, με γελοία «υγειονομικά», δήθεν, επιχειρήματα, με την επιβολή ενός ρατσιστικού στη πραγματικότητα lockdown που έχει δεχτεί κριτική από πολλές μεριές. Το ελληνικό κράτος χρησιμοποίησε εργαλειακά τα tests, τα πρόστιμα, την απειλή της πανδημίας για να εντείνει τον κρατικό έλεγχο της κίνησης των μεταναστευτικών πληθυσμών. Τη μετατροπή όλων των δομών σε κλειστές, βρήκαν ευκαιρία με τον Covid-19 να την κάνουν πράξη. Μεταξύ άλλων, στα campς της Ριτσώνας, του Ελαιώνα και της Μαλακάσας και σε άλλα, με πρόσχημα λίγα κρούσματα Covid-19 που εντοπίστηκαν, απαγορεύτηκε καθολικά, με αποφάσεις της κυβέρνησης ή των διοικήσεων των campς, το δικαιώμα τόσο εξόδου όσο και εισόδου μεταναστών/στριών όσο και αλληλέγγυων στο camp, είτε φορούσαν μάσκα σε ανοιχτό χώρο είτε όχι.

Η «μείωση των ροών» με τη ρατσιστική βία στα ελληνικά σύνορα, επιτάχυνση των διαδικασιών ασύλου και η μαζικοποίηση της απόρριψής τους (βλ. το Νόμο Τουρκία Ασφαλής χώρα). Το χτίσιμο νέων Τειχών γύρω από το Σχιστό, τη Ριτσώνα, τη Μαλακάσα

1, με προκήρυξη διαγωνισμού από τον I.O.M, το κλείσιμο των camp της Ελευσίνας, του Σκαραμαγκά, Ελαιώνα, Οινοφύτων και η μεταφορά όλων των διαμενόντων στα τρία πρώτα camp, δημιουργεί μια νέα κατάσταση. Το ελληνικό Κράτος προσπάθησε να σφραγίσει τα σύνορα, τα συγκεντρώσει τους αιτούντες άσυλου σε λίγα μεγάλα camp γύρω από την Αθήνα με μικρή ή ελάχιστη πρόσβαση στην πόλη, να μειώσει όσους/ες βρίσκονται σε στεγαστικά προγράμματα (κλείσιμο του προγράμματος ΕΣΤΙΑ). **Πιο έκλειστοι/ες, πιο συγκεντρωμένοι/ες, πιο διαθέσιμοι/ες στα γύρω χωράφια, πιο αποκλεισμένοι/ες και υποτιμημένοι/ες, οι μετανάστες/στριες παρανομοποιούνται, «φτηναίνουν» και εκτοπίζονται, ώστε, σε δεύτερο χρόνο το ελληνικό κράτος και η Ευρωπαϊκή Ένωση να «επιλέξουν» ποιοι, ποιες μπορούν να ενταχθούν, με εργασιακά, οικονομικά και κοινωνικο-πολιτισμικά κριτήρια που οι ίδιες οι καπιταλιστικές και κρατικές δυνάμεις επιβάλλουν.**

Αυτό που βλέπουμε τους τελευταίους μήνες, είναι ένας νέος γύρος κρατικού και καπιταλιστικού πολέμου κατά των μεταναστριών, στα μετόπισθεν των εξωτερικών πολέμων, με εμπροσθοφυλακή της Ευρώπης το ελληνικό Κράτος, που παλεύει για τα δικά του επιχειρηματικά και εθνοκρατικά συμφέροντα:

- 1.Μεγαλύτερος "έλεγχος των ροών" στα σύνορα του Έβρου και της Θάλασσας.
2. Κλείσιμο campς και συγκέντρωση των πληθυσμών σε λιγότερα και πιο αυστηρά ελεγχόμενα στρατόπεδα συγκέντρωσης, έξω από την Αθήνα, με παράλληλη αύξηση της παρανομοποιημένης εργασίας κόσμου που μένει σε camp (χωράφια, εργοστάσια και βιοτεχνίες, λιμάνια, αποθήκες, συνεργεία καθαρισμού, οικιακές βοηθοί κ.α).
3. Χειροτέρευση των όρων απόκτησης ασύλου, με επιτάχυνση παράλληλα της διαδικασίας (πχ απόφαση για "Τουρκία Ασφαλή Χώρα")
4. Μαζικές εξώσεις από στεγαστικά προγράμματα (ΕΣΤΙΑ II), με το εκβιαστικό δίλημμα, ή φτωχοί/ες άστεγοι/ες, ή σε κλειστό camp.
5. Νέες διακρατικές συμφωνίες για την εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών/στριών (π.χ με Πακιστάν, Μπαγκλαντές, Αίγυπτο).
6. Ποινικοποίηση της αλληλεγγύης (διώξεις σε δημοσιογράφους, δικηγόρους, αλληλέγγυους κ.α).

Η απάντηση στον ρατσιστικό πόλεμο του ελληνικού Κράτους πρέπει να περιλαμβάνει σίγουρα την αντιπαράθεση σε αυτά τα πρακτικά σημεία, σε κατεύθυνση ενδυνάμωσης των σχέσεων ντόπιων, μεταναστριών, και την πολιτικοποίηση του ελληνικού κινήματος με βάση τις ανάγκες των δεύτερων, για μια ευρύτερη αλλαγή της αντίληψης του τί σημαίνει αγώνας, τί σημαίνει πολιτική, τί σημαίνει απελευθέρωση. Η Φιέστα του Υπουργείου Μετανάστευσης στο κλείσιμο του camp του Ελαιώνα, οι φιέστες των Χριστουγέννων και η φιέστα του Γεννάρη του 2023 για τη συμπλήρωση τριών χρόνων «επιτυχημένης μεταναστευτικής πολιτικής», σηματοδοτεί το κλείσιμο ενός κύκλου και το άνοιγμα ενός νέου κύκλου.

Ας μπούμε λοιπόν και εμείς, πρακτικά και ουσιαστικά, σε αυτό το νέο ιστορικό κύκλο αγώνων.

Κείμενα/ Πηγές

Πρώτο κείμενο των κατοίκων του Ελαιώνα με τα αιτήματα του αγώνα τους

<https://www.facebook.com/solidaritymigrants/posts/pfbid02mrZTkQSgEwcQ8fjJQ8pBjaF4wHLeB22P-8f2uGqvRfcJdAj5HdnJMNsWig3Q8aFhvl>

Κείμενο κατοίκων και αλληλέγγυων για τον αγώνα ενάντια στο κλείσιμο το camp

Big text/call for elaionas during the struggle

<https://solidaritywithmigrants.noblogs.org/post/tag/%ce%b5%ce%bb%ce%bb%ce%b7%ce%bd%ce%b9%ce%ba%ce%ac/?fbclid=IwAR0aCKEET0s4-SH6XS7TxcgpeQ6mwzlsEV6uxYdq-091i2X8h-Q46WR0MqTY>

Δήλωση του Μητσοτάκη για το κλείσιμο του Ελαιώνα

<https://theppressproject.gr/meta-tin-viaii-exosi-prosfygon-apo-ti-domi-ston-elaiona-i-kyvernisi-organose-fiesta-gia-tin-paradosi-tou-ston-dimo-athinaion/>

<https://tvxs.gr/news/ellada/parelthon-i-domi-toy-elaiona-gia-tin-dipli-anapla>

Καταγγελία κατά της διοικήτριας Μαρίας Δήμητρας Νιούτοϊκου της δομής προσφύγων Ελαιώνα

<https://athens.indymedia.org/post/1620450/>

Ρεπορτάζ του δημοσιογράφου Siavash αλληλέγγου στον αγώνα ενάντια στην εκκένωση
του camp του Ελαιώνα

<https://firenexttime.net/the-eleonas-august/>

Βίντεο από την πορεία στο Υπουργείο Μετανάστευσης

<https://www.facebook.com/watch/?v=1219575822204363>

Επιχείρηση εκκένωσης

<https://www.facebook.com/solidaritymigrants/videos/1502888810159306/>

Κάλεσμα σε πορεία στο Δημαρχείο της Αθήνας

<https://www.facebook.com/solidaritymigrants/posts/pfbid02ZmsJErRZyyoqP2zgSoMJAcGsJ6WXKnt-cATFaafaYoYpKBzqMX7KQNaprwhBrBCo6I>

Ρεπορτάζ του δημοσιογράφου Ehsan Fardjadniya

Ειδησεογραφικό κανάλι Unicorn Riot

Βανδαλισμός οικίας της Μ.Δ. Νιούτοϊκου πρώην διοικήτριας του στρατόπεδου συγκέντρωσης Ελαιώνα

<https://athens.indymedia.org/post/1622877/>